



Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2023. november 9.*

„Fellebbezés – Verseny – A vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzése – 139/2004/EK rendelet – Jogellenességi kifogás – A 4. cikk (1) bekezdése – Az összefonódások előzetes bejelentésére vonatkozó kötelezettség – A 7. cikk (1) bekezdése – Az összefonódások felfüggesztésére vonatkozó kötelezettség – Hatály – Az összefonódás »megvalósításának« fogalma – A 14. cikk (2) bekezdése – Az összefonódásnak az annak bejelentését és engedélyezését megelőzően történt megvalósítása miatt bírságokat kiszabó határozat – Indokolási kötelezettség – Az arányosság elve – Korlátlan felülvizsgálati jogkör”

A C-746/21. P. sz. ügyben,

az **Altice Group Lux Sàrl**, korábban New Altice Europe BV, felszámolás alatt (képviselik: R. Allendesalazar Corcho és H. Brokelmann abogados)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2021. december 2-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik kezdetben: M. Domecq, M. Farley és F. Jimeno Fernández, később: M. Domecq és M. Farley, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: A.-L. Meyer és O. Segnana, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: K. Jürimäe tanácselnök (előadó), N. Piçarra, M. Safjan, N. Jääskinen és M. Gavalec bírák,

főtanácsnok: A. M. Collins,

hivatalvezető: R. Stefanova-Kamisheva tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2023. február 1-jei tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: angol.

a főtanácsnok indítványának a 2023. április 27-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Fellebbezésével az Altice Group Lux Sàrl, korábban New Altice Europe BV, felszámolás alatt (a továbbiakban: Altice) az Európai Unió Törvényszéke 2021. szeptember 22-i Altice Europe kontra Bizottság ítéletének (T-425/18, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2021:607) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletben a Törvényszék a 139/2004/EK rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 7. cikke (1) bekezdésének megsértésével megvalósított összefonódás miatt bírságokat kiszabó, 2018. április 24-i C(2018) 2418 final bizottsági határozat (M.7993 – Altice/PT Portugal ügy) (a továbbiakban: vitatott határozat) 4. cikkében e társasággal szemben kiszabott bírság összegét 56 025 000 euróban állapította meg, a keresetét pedig az ezt meghaladó részében elutasította.

Jogi háttér

A 139/2004/EK rendelet

- 2 A vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló, 1989. december 21-i 4064/89/EGK tanácsi rendeletet (HL 1989. L 395., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 31. o.; helyesbítés: magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 4. kötet, 137. o.) 2004. május 1-jei hatállyal hatályon kívül helyezte a vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló, 2004. január 20-i 139/2004/EK tanácsi rendelet (az EK összefonódás-ellenőrzési rendelete) (HL 2004. L 24., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 3. kötet, 40. o.; helyesbítés: HL 2022. L 103., 18. o.). A vitatott határozat tárgyát képező magatartással érintett időszakra tekintettel *ratione temporis* ez utóbbi rendelet alkalmazandó.
- 3 A 139/2004 rendelet (5), (6), (8), (20) és (34) preambulumbekkezdése a következőket mondja ki:
 - „(5) Azonban biztosítani kell, hogy az átszervezési folyamat ne okozzon maradandó károkat a versenyben; ezért a közösségi jognak tartalmaznia kell az olyan összefonódások szabályozására szolgáló rendelkezéseket, amelyek jelentősen akadályozhatják a hatékony versenyt a közös piacon, vagy annak egy jelentős részén.
 - (6) Így tehát külön jogi eszközre van szükség, hogy lehetővé váljon valamennyi összefonódás hatékony, a Közösségen belüli verseny szerkezetére kifejtett hatása tekintetében történő ellenőrzése, és szükséges, hogy az ilyen összefonódásokra egyetlen jogi eszköz vonatkozzon. A [4064/89] rendelettel lehetővé vált e területen a közösségi politika kialakítása. A tapasztalatok fényében azonban e rendeletet most egy sokkal integráltabb piacnak, és az Európai Unió jövőbeni kibővülésének kihívásaihoz igazodó jogszabállyá kell átdolgozni. A szubszidiaritás és arányosság a[z EK-]Szerződés 5. cikkében megállapított elvének megfelelően, e rendelet nem lépi túl a közös piaci versenytorzulás megakadályozása céljának eléréséhez szükséges mértéket, a szabad versenyen alapuló nyitott piacgazdaság elvével összhangban.

[...]

(8) Az e rendeletben elfogadandó rendelkezéseket olyan jelentős szerkezeti változtatásokra kell alkalmazni, amelyek piacra gyakorolt hatása túllép az egyes tagállamok országhatárain. Ezeket az összefonódásokat, főszabály szerint kizárólag közösségi szinten, az »egyablakos« rendszert alkalmazva, kell felülvizsgálni. Az e rendelet által nem szabályozott összefonódások elvileg a tagállamok hatáskörébe tartoznak.

[...]

(20) Célszerű az összefonódás fogalmát oly módon meghatározni, hogy az az érintett vállalkozások irányításában, és ennek következtében a piac szerkezetében maradó változás előidézésére irányuló műveletekre terjedjen ki. [...] Helyénvaló egyetlen összefonódásként kezelni azokat az ügyleteket, amelyek szorosan kapcsolódnak egymáshoz, mivel egy feltétlen keresztül kötődnek egymáshoz, valamint értékpapírügyletek kellően rövid időn belül lebonyolított sorozatának formáját öltik.

[...]

(34) A hatékony ellenőrzés biztosításához a vállalkozásokat kötelezni kell a közösségi léptékű összefonódások előzetes bejelentésére, a megállapodás megkötését, a nyilvános ajánlat közzétételét, vagy az irányítást megalapozó részesedés megszerzését követően. [...] Az összefonódások megvalósítását a Bizottság végső határozatának meghozataláig fel kell függeszteni. Azonban az érintett vállalkozások kérelmére, megfelelő esetben lehetővé kell tenni e felfüggesztéstől való eltérést. [...]"

4 E rendelet „Hatály” című 1. cikke az (1) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„A 22. cikknek és a 4. cikk (5) bekezdésének sérelme nélkül e rendelet minden, e cikk meghatározása szerint közösségi léptékű összefonódásra vonatkozik.”

5 Az említett rendelet „Az összefonódás fogalmának meghatározása” című 3. cikkének (1) és (2) bekezdése kimondja:

„(1) Vállalkozások összefonódása jön létre, ha az irányítás tartósan megváltozik a következőkből eredően:

- a) két vagy több előzőleg egymástól független vállalkozás vagy vállalkozásrész összeolvad; vagy
- b) egy vagy több személy, amely már irányít legalább egy vállalkozást, vagy egy vagy több vállalkozás akár értékpapírok vagy eszközök vásárlásával, akár szerződéssel vagy más úton, közvetlen vagy közvetett irányítást szerez egy vagy több más vállalkozás egésze vagy része felett.

(2) Az irányítást olyan jogok, szerződések vagy más egyéb eszközök alapozzák meg, amelyek akár külön-külön, akár együttesen és a kapcsolódó jogi és ténybeli megfontolásokra tekintettel lehetőséget adnak egy vállalkozás feletti meghatározó befolyás gyakorlására, különösen:

- a) a vállalkozás eszközei egészének vagy részének tulajdonjoga vagy használati joga révén;
- b) olyan jogok vagy szerződések révén, amelyek meghatározó befolyást biztosítanak egy vállalkozás testületeinek összetétele, szavazása vagy döntései felett.”

- 6 Ugyanezen rendeletnek „Az összefonódások előzetes bejelentése és a bejelentés előtti áttétel a bejelentő felek kérelmére” című 4. cikke az (1) bekezdésének első albekezdésében így rendelkezik:

„Az e rendeletben megjelölt, közösségi léptékű összefonódásokat a[z Európai] Bizottságnál az összefonódás végrehajtását megelőzően, a megállapodás megkötését, a nyilvános ajánlat közzétételét, vagy az irányítást megalapozó részesedés megszerzését követően kell bejelenteni.”

- 7 A 139/2004 rendelet „Összefonódások felfüggesztése” címet viselő 7. cikkének (1) és (3) bekezdése értelmében:

„(1) Az 1. cikkben meghatározott közösségi léptékű, vagy a 4. cikk (5) bekezdése alapján a Bizottság által vizsgálendő összefonódás nem valósulhat meg bejelentése előtt, vagy míg a 6. cikk (1) bekezdésének b) pontja, a 8. cikk (1) bekezdése vagy a 8. cikk (2) bekezdése alapján hozott határozat, vagy a 10. cikk (6) bekezdése szerinti vélelem a közös piaccal összeegyeztethetőnek nem nyilvánította.

[...]

(3) A Bizottság kérelemre mentesíthet az (1) vagy (2) bekezdés által meghatározott kötelezettségek alól. A mentesítés iránti kérelemnek indokolást kell tartalmaznia. A kérelemről való döntés során a Bizottság figyelembe veszi többek közt a felfüggesztés hatásait az összefonódással érintett egy vagy több vállalkozásra, vagy harmadik személyre, és azt, hogy az összefonódás mennyiben fenyegeti a versenyt. A hatékony verseny feltételeinek biztosítása érdekében a mentesítést feltételekhez és kötelezettségekhez lehet kötni. A mentesítést kérelmezni, és megadni bármikor, még a bejelentés megtétele előtt vagy az ügylet után is lehet.”

- 8 E rendeletnek „A Bizottság határozathozatali hatásköre” című 8. cikkének (4) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Amennyiben a Bizottság azt állapítja meg, hogy az összefonódás:

- a) már megvalósult, és a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánították; vagy
- b) egy, a (2) bekezdés alapján hozott határozathoz fűzött feltétel megsértésével valósult meg, amely határozat azt állapítja meg, hogy a feltétel hiányában az összefonódás megfelelné a 2. cikk (3) bekezdésében meghatározott kritériumnak, vagy – a 2. cikk (4) bekezdésében meghatározott esetekben – nem felelné meg a[z EUMSZ 101. cikk (3) bekezdésében] meghatározott kritériumoknak,

a Bizottság:

- kötelezheti az érintett vállalkozásokat az összefonódás megszüntetésére, különösen az összeolvadás megszüntetésével vagy az összes megszerzett részesedés és eszköz értékesítésével, hogy ily módon visszaállítsák az összefonódás megvalósulása előtt fennálló helyzetet; amennyiben az összefonódás megvalósulása előtt fennálló helyzet helyreállítása nem lehetséges az összefonódás megszüntetésén keresztül, a Bizottság bármilyen egyéb intézkedést meghozhat, amely alkalmas az összefonódás előtt fennálló helyzet lehető legnagyobb mértékű helyreállítására,

– elrendelhet bármilyen egyéb megfelelő intézkedést, hogy biztosítsa, hogy az érintett vállalkozások az összefonódást megszüntessék vagy a határozatában előírt helyreállító intézkedéseket megtegyék.

Az első albekezdés a) pontja alá tartozó esetekben, az ezen albekezdésben említett intézkedéseket a Bizottság a (3) bekezdésben foglaltak szerinti határozattal vagy egy külön határozattal írhatja elő.”

9 Az említett rendelet 14. cikkének (2) és (3) bekezdése értelmében:

„(2) A Bizottság határozattal az érintett vállalkozások 5. cikk szerinti teljes forgalmának 10%-át meg nem haladó mértékű pénzbírságot szabhat ki a (3) cikk (1) bekezdésének b) pontjában említett személyekre vagy az érintett vállalkozásokra, ha azok akár szándékosan, akár gondatlanságból

a) egy összefonódást, annak megvalósulását megelőzően a 4. cikkel vagy a 22. cikk (3) bekezdésével összhangban nem jelentenek be, kivéve ha a 7. cikk (2) vagy (3) bekezdése szerint hozott határozattal erre felhatalmazták őket;

b) az összefonódást a 7. cikk sérelmével valósítják meg;

[...]

(3) A pénzbírság összegének megállapításakor tekintettel kell lenni a jogsértés jellegére, súlyosságára és tartamára.”

10 Ugyanezen rendeletnek „A Bíróság által történő felülvizsgálat” című 16. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A Bíróság a [z EUMSZ 261. cikk] értelmében korlátlan hatáskörrel rendelkezik olyan határozatok felülvizsgálatára, amelyekben a Bizottság pénzbírságot vagy kényszerítő bírságot szabott ki; a Bíróság a kiszabott pénzbírságot vagy kényszerítő bírságot megsemmisítheti [helyesen: törölheti], csökkentheti vagy felemelheti.”

A hatáskörrel szülő, egységes szerkezetbe foglalt közlemény

11 A vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló 139/2004/EK tanácsi rendelet szerinti egységes jogalkalmazásról szóló bizottsági közlemény [helyesen: tanácsi rendelet szerinti hatáskörrel szülő, egységes szerkezetbe foglalt bizottsági közlemény] (HL 2008. C 95., 1. o.; a továbbiakban: a hatáskörrel szülő, egységes szerkezetbe foglalt közlemény) 18. és 54. pontja a következőképpen szól:

„(18) Az irányítás szerződés alapján is megszerezhető. Az irányítás átruházása érdekében a szerződésnek a másik vállalkozás vezetése és erőforrásai felett a részvények vagy eszközök megszerzésének esetéhez hasonló irányítást kell szereznie. A vezetés és az erőforrások feletti irányítás átruházásán kívül az ilyen szerződésekre jellemzőnek kell lennie a nagyon hosszú időtartamnak (általában a szerződéses jogokat megadó fél által történő korábbi megszüntetés lehetősége nélkül). [...] Az ilyen szerződések közös irányítással is járhatnak, ha a stratégiai üzleti döntések ügyében mind az eszközök tulajdonosa, mind a vezetést irányító vállalkozás vétőjoggal rendelkezik [...]

[...]

(54) Egyedüli irányítás megszerzésére akkor kerül sor, ha egy vállalkozás egyedül gyakorolhat meghatározó befolyást egy vállalkozásra. Két általános helyzetet különböztethetünk meg, amikor egy vállalkozás egyedüli irányítással bír. Először is, az egyedüli irányítással rendelkező vállalkozásnak jogában áll a vállalkozás stratégiai üzleti döntéseinek meghatározása. Ezt a hatáskört jellemzően a társaságban lévő szavazati jogok többségének megszerzésével érik el. Másodsor, szintén egyedüli irányítást lehetővé tevő helyzet áll fenn, amikor egy vállalkozásnál tulajdonos megvétőzhat stratégiai döntéseket, de ez a tulajdonos saját maga olyan hatáskörrel nem bír, hogy ilyen döntéseket érvényesítsen (az úgynevezett negatív egyedüli irányítás). Ilyen körülmények között egyetlen tulajdonos a társaságot közös irányítás alatt tartó egyéni tulajdonos által rendszerint élvezettel azonos szintű befolyással rendelkezik, vagyis joga van megakadályozni stratégiai döntések elfogadását. A közös irányítás alatt álló társaságban lévő helyzettel ellentétben, itt nincsenek más, ugyanolyan szintű befolyást élvező tulajdonosok, és a negatív egyedüli irányítást élvező tulajdonosnak nem kell szükségképpen együttműködni más konkrét tulajdonosokkal az irányításuk alatt álló vállalkozás stratégiai magatartásának meghatározásában. Mivel ez a tulajdonos patthelyzetet idézhet elő, a 3. cikk (2) bekezdése értelmében a tulajdonos meghatározó befolyást, és ezáltal az összefonódás-ellenőrzési rendelet értelmében irányítást szerez [...].

A jogvita előzményei és a vitatott határozat

- 12 A jogvita előzményeit a megtámadott ítélet 1–29. pontja ismerteti. A jelen fellebbezés szempontjából ezek a következőképpen foglalhatók össze.

A PT Portugalnak az Altice általi felvásárlása

- 13 2014. december 9-én az Altice, egy Hollandiában székhellyel rendelkező multinacionális távközlési és kábeltársaság részvényvásárlási szerződést (*Share Purchase Agreement*, a továbbiakban: SPA) kötött a brazil Oi SA távközlési szolgáltatóval. E szerződés előírta, hogy az Altice a leányvállalata, az Altice Portugal SA révén a 139/2004 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében egyedüli irányítást szerez a PT Portugal SGPS SA (a továbbiakban: PT Portugal) felett, amely egy, Portugáliában a távközlési ágazat egészében tevékenykedő távközlési és multimédia-szolgáltató.
- 14 E felvásárlás lezárásához többek között a Bizottság e rendelet szerinti engedélye volt szükséges.
- 15 2015. június 2-án az Altice nyilvánosan bejelentette, hogy az ügyletet lezárták, és a PT Portugal részvényeinek tulajdonjogát megszerezte.

A bejelentést megelőző szakasz

- 16 2014. október 31-én az Altice felvette a kapcsolatot a Bizottsággal annak érdekében, hogy ez utóbbit tájékoztassa a PT Portugal feletti egyedüli irányítás megszerzésére irányuló tervéről. 2014. december 5-én találkozóra került sor az Altice és a Bizottság szervezeti egységei között.

- 17 2014. december 12-én az Altice kérelmet intézett a Bizottsághoz, amelyben egy, az ügyével foglalkozó munkacsoport kijelölését kérte, 2014. december 18-án pedig megtörtént a bejelentést megelőző kapcsolatfelvétel.
- 18 2015. január 26-án az Altice a portugáliai leányvállalatai – a Cabovisão és az ONI – átruházására vonatkozó kötelezettségvállalási javaslatot terjesztett a Bizottság elé.
- 19 2015. február 3-án az Altice benyújtotta a Bizottsághoz a bejelentési formanyomtatvány tervezetét, amelynek mellékletei között az SPA egy példánya is szerepelt.

Bejelentés és az összefonódást bizonyos feltételekkel engedélyező határozat

- 20 2015. február 25-én az ügyletet hivatalosan bejelentették a Bizottságnak.
- 21 2015. április 20-án a Bizottság határozatot (a továbbiakban: engedélyező határozat) hozott, amelyben az ügyletet az e határozatban előírt kötelezettségvállalások tiszteletben tartása mellett a belső piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánította, amely kötelezettségvállalások között szerepelt az, hogy az Altice a portugáliai leányvállalatait – a Cabovisãót és az ONI-t – átruházza.

A vitatott határozat és az annak elfogadásához vezető eljárás

- 22 2015. április 13-án a Bizottság információkérést intézett az Altice-hoz azzal kapcsolatban, hogy milyen információcserére került sor közte és a PT Portugal között, amikor az engedélyező határozat elfogadását megelőzően e vállalkozások vezetői találkozót tartottak, amely találkozó megtörténtéről az intézmény a sajtóból szerzett tudomást. 2015. április 17-én az Altice benyújtotta észrevételeit a Bizottságnak.
- 23 Az Altice által megválaszolt több információkérést követően a Bizottság 2016. március 11-i levelében jelezte az Altice-nak, hogy vizsgálatot indított annak megállapítása érdekében, hogy e vállalkozás megsértette-e a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését.
- 24 Az Altice által megválaszolt, további dokumentumok és információk benyújtására irányuló kéréseket, valamint az Altice és a Bizottság szervezeti egységei közötti találkozót követően ezen intézmény 2017. május 17-én kifogásközlést intézett e vállalkozáshoz, amelyben előzetesen megállapította, hogy az megsértette e rendelkezéseket. Az Altice e kifogásközlésre válaszul 2017. augusztus 18-án írásbeli észrevételeket nyújtott be.
- 25 2018. április 24-én a Bizottság elfogadta a vitatott határozatot.
- 26 E határozatban a Bizottság megállapította, hogy az Altice-nak lehetősége volt arra, hogy az engedélyező határozat meghozatalát – és egyes esetekben a bejelentést – megelőzően a PT Portugal felett meghatározó befolyást, illetve irányítást gyakoroljon, megsértve ezzel a 139/2004 rendelet 7. cikkének (1) bekezdését és 4. cikkének (1) bekezdését.
- 27 A vitatott határozat 4. címe kifejti azokat az okokat, amelyek miatt a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy az Altice az SPA-t az összefonódás Bizottság általi engedélyezését megelőzően végrehajtotta, megsértve ezzel a 139/2004 rendelet 7. cikkének (1) bekezdését. Közelebbről a 4.1 alcím rámutat arra, hogy az SPA egyes kikötései vétőjogot biztosítottak az

Altice számára a PT Portugal üzletpolitikájára vonatkozó döntések tekintetében (a továbbiakban: a felvásárlás lezárását megelőző megállapodások). A 4.2 alcím leírja azokat az eseteket, amikor az Altice a PT Portugal napi működésébe beavatkozott. E tekintetben a Bizottság megállapította egyrészt, hogy az Altice hét esetben ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt a PT Portugal tevékenységeire, másrészt pedig, hogy a PT Portugal és az Altice egymás között érzékeny információkat cserélt, ami szintén bizonyítja, hogy az Altice meghatározó befolyást gyakorolt a PT Portugalra. A 4.3 alcím ismerteti a Bizottság következtetéseit arra vonatkozóan, hogy az SPA 4.1 alcímében ismertetett feltételei és a felek 4.2 alcímében ismertetett magatartása miatt minősül az SPA azelőtti végrehajtásának, hogy a Bizottság az összefonódást a belső piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánította volna.

- 28 A vitatott határozat 5. címe ismerteti azokat az indokokat, amelyek alapján a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy az Altice az ügyletet az összefonódás bejelentése előtt végrehajtotta, megsértve ezzel a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdését. A felvásárlás lezárását megelőző megállapodásokra, a meghatározó befolyás tényleges gyakorlására vonatkozó hét eset közül néhányra és bizonyos információcserére e bejelentést megelőzően került sor.
- 29 Ezen indokok összességére tekintettel a Bizottság a vitatott határozat 1. és 2. cikkében megállapította, hogy az Altice az összefonódást legalábbis gondatlanságból megvalósította azt megelőzően, hogy azt engedélyezték volna, megsértve ezzel a 139/2004 rendelet 7. cikkének (1) bekezdését, illetve azt megelőzően, hogy azt bejelentette volna, megsértve ezzel e rendelet 4. cikkének (1) bekezdését.
- 30 A 139/2004 rendelet 14. cikkének (2) bekezdése alapján a Bizottság e határozat 3., illetve 4. cikkében a két megállapított jogsértés miatt két, egyenként 62 250 000 euró összegű bírságot szabott ki az Altice-szal szemben.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

- 31 A Törvényszék Hivatalához 2018. július 5-én benyújtott keresetlevelével az Altice keresetet indított elsődlegesen a vitatott határozat megsemmisítése, másodlagosan pedig a vele szemben e határozatban kiszabott bírságok törlése vagy összegük csökkentése iránt.
- 32 2018. december 6-i határozatával a Törvényszék hetedik tanácsának elnöke megengedte, hogy az Európai Unió Tanácsa – a kérelmének megfelelően – a Bizottság kérelmeinek támogatása végett beavatkozzon.
- 33 A vitatott határozat megsemmisítése iránti kérelmeinek alátámasztására az Altice jogellenességi kifogást és négy jogalapot hozott fel, amelyeket a Törvényszék három lépésben vizsgált meg. Mindenekelőtt a megtámadott ítélet 54–67. pontjában a Törvényszék elutasította a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdésére és 14. cikke (2) bekezdésének a) pontjára vonatkozó jogellenességi kifogást. Ezt követően ezen ítélet 68–259. pontjában a Törvényszék elutasította az Altice első három, az e rendelet 4. cikkének (1) bekezdésébe és 7. cikkének (1) bekezdésébe ütköző jogsértés fennállására vonatkozó jogalapját. Végül ugyanezen ítélet 260–277. pontjában a Törvényszék elutasította a negyedik jogalapot, és különösen az arányosság elvének és „a tagállamok jogrendjeinek közös alapelveiben gyökerező kétszeres büntetés tilalma elvének” megsértésére alapított érveket. Következésképpen a megtámadott ítélet ugyanezen 277. pontjában a vitatott határozat megsemmisítése iránti kérelmeket elutasította.

34 A bírságok összegére vonatkozó kérelmeinek alátámasztása érdekében az Altice felhozott egy ötödik, a bírságok jogellenességére és az arányosság elvének megsértésére alapított, öt részből álló jogalapot. A Törvényszék elutasította az első négy részt, különösen a harmadik, a bírságoknak az összegük meghatározására vonatkozó indokolás elégtelensége miatti jogellenességére alapított részt. Az ötödik rész keretében korlátlan felülvizsgálati jogkörében eljárva úgy ítélte meg, hogy az Altice-szal szemben a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének megsértése miatt kiszabott bírság összegét 10%-kal csökkenteni kell, és azt 56 025 000 euróban indokolt megállapítani. A Törvényszék ugyanis rámutatott arra, hogy az Altice saját indíttatásból már jóval az SPA aláírása előtt tájékoztatta a Bizottságot az összefonódásról, és az ügyével foglalkozó munkacsoport kijelölése iránti kérelmet nyújtott be.

A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei

35 Fellebbezésében az Altice azt kéri, hogy a Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;
- semmisítse meg a vitatott határozat 1–4. cikkét;
- másodlagosan, csökkentse a Törvényszék által megváltoztatott vitatott határozat 3. és 4. cikkében kiszabott bírságokat;
- harmadlagosan, az ügyet utalja vissza a Törvényszék elé, és
- kötelezze a Bizottságot a fellebbező részéről mind a fellebbezési eljárásban, mind pedig a Törvényszék előtti eljárásban felmerült költségek viselésére.

36 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

- utasítsa el a fellebbezést, és
- kötelezze az Altice-t a költségek viselésére.

37 A Tanács azt kéri, hogy a Bíróság:

- utasítsa el a fellebbezés első jogalapját, és
- kötelezze az Altice-t a Tanács részéről a fellebbezési eljárásban felmerült költségek viselésére.

A fellebbezésről

38 Fellebbezésének alátámasztása érdekében az Altice hat jogalapra hivatkozik.

Az első jogalapról

39 Első fellebbezési jogalapjával az Altice azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 14. cikke (2) bekezdésének b) pontja ellen irányuló jogellenességi kifogás vizsgálata során tévesen alkalmazta a jogot. E jogalap három részből áll.

Az első jogalap első részéről

– A felek érvelése

- 40 Az első jogalap első részében az Altice arra hivatkozik, hogy a megtámadott ítélet 54–58., 60–64., 66., 264., 265. és 271. pontjában a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése „önálló célokat” követ, és két külön kötelezettséget ír elő, nevezetesen bejelentési kötelezettséget és felfüggesztési kötelezettséget, amelyek konkrét szankciók tárgyát képezhetik.
- 41 Először is az Altice hangsúlyozza, hogy a 139/2004 rendelet elfogadása óta a bejelentési kötelezettség nem különböztethető meg a felfüggesztési kötelezettségtől, azt önállóan nem lehet megsérteni, és az külön szankció tárgyát sem képezheti. Míg ugyanis e rendelet 4. cikke (1) bekezdésének megsértésére akkor kerül sor, ha az összefonódást annak bejelentése előtt megvalósítják, e megvalósítás éppen az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdésének hatálya alá tartozik.
- 42 Következésképpen, ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 56., 60–62. és 271. pontjában megállapított, e rendelkezések nem „önálló célokat”, hanem egyetlen célt követnek, és így egy és ugyanazon jogi érdeket védik. E célkitűzés a közösségi léptékű összefonódások előzetes ellenőrzése hatékonyságának biztosítására irányul. E célból mindkét említett rendelkezés tiltja, hogy az összefonódást annak bejelentése előtt megvalósítsák. A Törvényszék a megtámadott ítélet 60. pontjában elmulasztotta figyelembe venni azt, hogy a 139/2004 rendelet 7. cikkének (1) bekezdése nemcsak azt tiltja, hogy az összefonódást a Bizottság általi engedélyezését megelőzően megvalósítsák, hanem azt is, hogy a megvalósítása a Bizottságnak való bejelentése előtt történjen meg.
- 43 A Törvényszék által a megtámadott ítélet 54., 55., 57. és 58. pontjában tett megkülönböztetések e tekintetben nem relevánsak, mivel nem cáfolják az Altice azon álláspontját, miszerint e két rendelkezés ugyanarra a magatartásra vonatkozik, és ugyanazt a célt követi, mivel az összefonódásnak a bejelentése előtti megvalósítását tiltják. A jogsértések időtartama kizárólag a bírságok arányosságának értékelése szempontjából releváns.
- 44 Ezenkívül a Törvényszék a megtámadott ítélet 56., 66. és 264. pontjában annak igazolása érdekében, hogy a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése „önálló célokat” követ, tévesen hivatkozott az e rendelet (8) preambulumbekkezdésében említett „egyablakos” rendszerre. Ez a közösségi léptékű összefonódások ellenőrzésére vonatkozó bizottsági hatáskör meghatározására korlátozódik.
- 45 Másodszor, az Altice úgy véli, hogy a 139/2004 rendelet által előírt rendszer már a múlté. Megjegyzi, hogy a 4064/89 rendelet valóban két elkülönülő és önálló kötelezettséget tartalmazott, nevezetesen az összefonódásnak a megállapodás megkötésétől számított egy héten belüli bejelentésére vonatkozó eljárási kötelezettséget és a felfüggesztésre vonatkozó anyagi jogi kötelezettséget. E kötelezettségek bármelyikének megsértése eltérő mértékű bírsággal volt sújtható.
- 46 Márpedig a 139/2004 rendelet elfogadásával az uniós jogalkotó e rendelet 4. cikkének (1) bekezdésében eltörölte az összefonódás bejelentésére előírt határidőt, és az összefonódás megvalósítását megelőző bejelentést írt elő. Ezzel párhuzamosan megemelte az e rendelet 14. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében a bejelentési kötelezettség megsértése esetén

kiszabható bírság összegét. Ezáltal e kötelezettséget arra vonatkozó anyagi jogi kötelezettséggé alakította át, hogy az összefonódást annak bejelentését megelőzően ne hajtsák végre. Az e rendelkezések hatályon kívül helyezésének vagy kiigazításának jogalkotó általi elmulasztásából eredő jogi keret „rendellenes”.

- 47 Harmadszor, rendszertani értelmezés alapján az Altice hozzáteszi, hogy a 139/2004 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése e rendelet 7. cikkének (1) bekezdésétől való eltérést ír elő, az e rendelet 4. cikkének (1) bekezdésétől való eltérésre vonatkozóan azonban nincs ezzel egyenértékű rendelkezés. Ez azért van így, mert ez az eltérés az utóbbi rendelkezésben foglalt bejelentési kötelezettségtől való eltérést is magában foglal. Ezenkívül az említett rendelet 14. cikke (2) bekezdésének a) pontja kifejezetten előírja, hogy nem szabható ki bírság ugyanezen rendelet 4. cikke (1) bekezdésének megsértése miatt, ha a rendelet 7. cikkének (3) bekezdése alapján eltérést engedélyeznek.
- 48 A Bizottság és a Tanács úgy véli, hogy a jelen részt mint megalapozatlant el kell utasítani.

– *A Bíróság álláspontja*

- 49 Az első jogalap első részében az Altice lényegében azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése önálló célokat követ, holott az Altice álláspontja szerint e rendelkezések egy és ugyanazon jogi érdeket védik, és egymást átfedik.
- 50 Meg kell jegyezni, hogy kapcsolat áll fenn a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése – amely az összefonódásnak a megvalósítása előtti bejelentésére vonatkozó kötelezettséget ír elő – és e rendelet 7. cikkének (1) bekezdése között, amely azt a kötelezettséget írja elő, hogy ezen összefonódást annak bejelentése és engedélyezése előtt ne valósítsák meg. Az említett rendelet 4. cikke (1) bekezdésének megsértése ugyanis automatikusan ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének megsértését vonja maga után, így az előbbi rendelkezés megsértése az utóbbi rendelkezés megsértésétől függetlenül nem képzelhető el (lásd ebben az értelemben: 2020. március 4-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet, C-10/18 P, EU:C:2020:149, 101. és 106. pont).
- 51 Abban az esetben azonban, ha egy vállalkozás a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének megfelelően megvalósítása előtt bejelent egy összefonódást, lehetséges, hogy e vállalkozás megsérti e rendelet 7. cikkének (1) bekezdését abban az esetben, ha ezt az összefonódást azt megelőzően megvalósítja, hogy azt a Bizottság a belső piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánította volna (2020. március 4-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet, C-10/18 P, EU:C:2020:149, 102. pont).
- 52 Ebből következik, hogy a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése az e rendelet (8) preambulumbekkezdésében említett „egyablakos” rendszer keretében önálló célokat követ (2020. március 4-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet, C-10/18 P, EU:C:2020:149, 103. pont).
- 53 Egyrészt ugyanis az említett rendelet 4. cikkének (1) bekezdése tevőleges kötelezettséget ír elő, vagyis az összefonódást annak megvalósítása előtt be kell jelenteni, másrészt ugyanezen rendelet 7. cikkének (1) bekezdése tartózkodási kötelezettséget ír elő, vagyis hogy ezen összefonódást ne valósítsák meg annak bejelentését és engedélyezését megelőzően. Bár e rendelkezések közül az

első megsértése egyetlen időpontban megvalósuló jogsértésnek minősül, a második rendelkezés megsértése folyamatos jogsértésnek minősül (lásd ebben az értelemben: 2020. március 4-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet, C-10/18 P, EU:C:2020:149, 104. és 115. pont).

- 54 Ezenkívül a 139/2004 rendelet 14. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontja külön bírságokat ír elő az egyes kötelezettségek megsértése miatt abban az esetben, ha e jogsértéseket egyidejűleg követik el azáltal, hogy az összefonódást a Bizottságnak való bejelentését megelőzően megvalósítják (lásd ebben az értelemben: 2020. március 4-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet, C-10/18 P, EU:C:2020:149, 105. és 106. pont). Ezt a lehetőséget igazolja e rendelet célja, amely – amint az a (34) preambulumbekzdéséből kitűnik – a közösségi léptékű összefonódások hatékony ellenőrzésének biztosítására irányul azáltal, hogy arra kötelezi a vállalkozásokat, hogy előzetesen bejelentsék az összefonódásaikat, és annak előírásával, hogy ezen összefonódások megvalósítását a végleges határozat meghozataláig fel kell függeszteni (lásd ebben az értelemben: 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet, C-633/16, EU:C:2018:371, 42. pont; 2020. március 4-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet, C-10/18 P, EU:C:2020:149, 108. és 109. pont).
- 55 E célra figyelemmel a Bíróság már elvetette azt az értelmezést, miszerint az összefonódásnak a bejelentése előtti megvalósítása esetén a Bizottság csak a 139/2004 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének megsértését szankcionálhatja. A Bíróság ugyanis úgy ítélte meg, hogy az ilyen értelmezés azáltal, hogy megfosztja a Bizottságot attól a lehetőségtől, hogy az általa kiszabott bírságok révén különbséget tegyen az említett helyzetek között, vagyis amikor a vállalkozás tiszteletben tartja a bejelentési kötelezettséget, de megsérti a felfüggesztési kötelezettséget, illetve amikor e vállalkozás mindkét kötelezettséget megsérti, nem tenné lehetővé az említett cél elérését, mivel a bejelentési kötelezettség megsértése sosem képezhetné külön szankció tárgyát (lásd ebben az értelemben: 2020. március 4-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet, C-10/18 P, EU:C:2020:149, 107–109. pont).
- 56 E megfontolások fényében először is meg kell állapítani, hogy a megtámadott ítélet 54–58. és 63. pontjában a Törvényszék pontosan a jelen ítélet 50–54. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatra emlékeztetett. Ebből megalapozottan következtetett arra, hogy bizonyos átfedés ellenére, amelyet egyébként megfelelően figyelembe vett, a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése önálló célokat követ, külön kötelezettségeket fogalmaz meg, és eltérő jellegű jogsértéseket eredményez.
- 57 Ily módon, noha e két cél a 139/2004 rendelet célkitűzésébe illeszkedik, amely – amint az lényegében a jelen ítélet 54. pontjában megállapításra került – az összefonódások előzetes ellenőrzése hatékonyságának védelmére irányul, azok e célkitűzés különböző megnyilvánulásainak minősülnek.
- 58 A Törvényszék tehát a megtámadott ítélet 59. és 62. pontjában szintén helyesen utasította el az Altice azon érveit, amelyek a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 14. cikke (2) bekezdése a) pontjának jogellenességére hivatkoznak azzal az indokkal, hogy az Altice szerint e rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése átfedi egymást, és ugyanazon jogi érdeket követi.
- 59 A jelen ítélet 50–53. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatból az is kitűnik, hogy az a következtetés, miszerint e rendelkezések önálló célokat követnek, az Altice érveivel ellentétben e két rendelkezés normatív tartalmán és célkitűzésein, valamint a 139/2004 rendelet általános rendszerén, nem pedig annak (8) preambulumbekzdésén alapul.

- 60 Másodszor, a 4064/89 rendelet és a 139/2004 rendelet rendelkezéseinek összehasonlításából sem vonható le eltérő következtetés. Ugyanis *ratione temporis* kizárólag ez utóbbi rendelet alkalmazandó a jelen ügyre.
- 61 Harmadszor, anélkül hogy meg kellene vizsgálni, hogy – amint azt az Altice állítja – a 139/2004 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése a felfüggesztési kötelezettség alóli mentesítésen kívül lehetővé teszi-e a bejelentési kötelezettség alóli mentesítést is, az e rendelkezésre alapított érvnek nem lehet helyt adni. Ez az érv ugyanis csak az e két kötelezettség között fennálló, a jelen ítélet 50. és 55. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatban megfelelően figyelembe vett kapcsolatokat tükrözi.
- 62 A fenti megfontolásokból következik, hogy az első jogalap első részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az első jogalap második részéről

– A felek érvelése

- 63 Az első jogalap második részében az Altice azt kifogásolja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy két bírásznak a 139/2004 rendelet 14. cikkének (2) bekezdése alapján történő együttes kiszabása nem sérti az arányosság elvét.
- 64 Álláspontja szerint, ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 65. és 273. pontjában megállapított, két bíróság együttes kiszabásának lehetősége ugyanazon személy által ugyanazon célt védő két kötelezettség megsértésével elkövetett ugyanazon magatartás miatt önmagában nyilvánvalóan ellentétes az arányosság elvével, mivel a szankciók ilyen halmozása nem szükséges, és túlzó.
- 65 Az összefonódások előzetes ellenőrzésének hatékonyságára irányuló célkitűzés teljes mértékben elérhető lenne azzal a kevésbé korlátozó intézkedéssel, hogy a 139/2004 rendelet 14. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján egyetlen bíróságot szabnak ki, amely egyszerre szankcionálja a bejelentési kötelezettség megsértését és a felfüggesztési kötelezettség megsértését, amely rendelet 7. cikkének (1) bekezdése mindkét kötelezettséget tartalmazza. A jogsértés jellegének, súlyának és időtartamának figyelembevételével a Bizottság kiigazíthatja az e rendelkezés megsértéséért kiszabott bírságot aszerint, hogy a vállalkozás mindkét kötelezettséget megsértette, vagy azok közül csak a másodikat.
- 66 A Bizottság és a Tanács úgy véli, hogy a jelen részt mint megalapozatlant el kell utasítani.

– A Bíróság álláspontja

- 67 A megtámadott ítélet 65. pontjában, amelyet az Altice az első jogalap második részében vitat, a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az ugyanazon hatóság által egy és ugyanazon határozatban ugyanazon magatartás miatt kiszabott két szankció önmagában nem tekinthető az arányosság elvével ellentétesnek. A Törvényszék e megfontolást megismételte az említett ítéletnek az Altice által szintén vitatott 273. pontjában.

- 68 Először is rá kell mutatni, hogy a jelen rész azon az előfeltevésen alapul, miszerint a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdésében és 7. cikkének (1) bekezdésében előírt kötelezettségek ugyanazon cél védelmére irányulnak. Márpedig ez az előfeltevés a jelen jogalap első részének vizsgálata keretében megdőlt. Ennélfogva az Altice állítását el kell utasítani.
- 69 Másodsor emlékeztetni kell arra, hogy az arányosság elve – amely az uniós jog egyik általános elvét képezi – megköveteli, hogy az uniós intézmények jogi aktusai alkalmasak legyenek a szóban forgó szabályozás által kitűzött jogszerű célok elérésére, és ne haladják meg az e célok eléréséhez szükséges mértéket. Amennyiben több megfelelő intézkedés kínálkozik, a kevésbé korlátozó jellegűt kell választani, és az okozott hátrányok nem lehetnek aránytalanok az elérendő célokhoz képest (lásd ebben az értelemben: 2022. február 16-i Magyarország kontra Parlament és Tanács ítélet, C-156/21, EU:C:2022:97, 340. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 70 A jelen ügyben a 139/2004 rendelet 14. cikke (2) bekezdésének a), illetve b) pontja felhatalmazza a Bizottságot arra, hogy határozattal bírságokat szabjon ki amiatt, hogy vállalkozások megsértették e rendelet 4. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését, azzal, hogy az egyes bírságok összege nem haladhatja meg az e vállalkozások által elért teljes forgalom 10%-át. Az említett rendelet 14. cikke (3) bekezdésének megfelelően az egyes bírságok összegének megállapításakor figyelembe kell venni a jogsértés jellegét, súlyát és időtartamát.
- 71 Márpedig, amint az a jelen ítélet 54. és 55. pontjából következik, az a lehetőség, hogy ugyanazon határozat keretében két bírságot szabjanak ki két önálló kötelezettség egy és ugyanazon magatartás általi megsértése miatt, egyszerre alkalmas a közösségi léptékű összefonódások hatékony ellenőrzésének biztosítására, és e célból szükséges is. Ezenkívül a Bizottságnak az egyes bírságok összegének – az érintett vállalkozások teljes forgalma 10%-ának megfelelő felső határ keretein belül, az egyes jogsértések jellegére, súlyára és időtartamára tekintettel történő – meghatározásakor ügyelnie kell arra, hogy a 139/2004 rendelet rendelkezéseinek végrehajtása során tiszteletben tartsa az arányosság elvét.
- 72 E körülmények között a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 65. és 273. pontjában megállapította, hogy az ugyanazon hatóság által egy és ugyanazon határozatban ugyanazon magatartás miatt kiszabott két szankció önmagában nem tekinthető az arányosság elvével ellentétesnek. Mindazonáltal e hatóságnak meg kell bizonyosodnia arról, hogy a bírságok összességükben véve arányosak a jogsértés jellegével (lásd analógia útján: 2019. április 3-i Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie ítélet, C-617/17, EU:C:2019:283, 38. pont).
- 73 Ebből következik, hogy az első jogalap második részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az első jogalap harmadik részéről

– A felek érvelése

- 74 Az első jogalap harmadik részében az Altice arra hivatkozik, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy két bírságnak a 139/2004 rendelet 14. cikkének (2) bekezdése alapján történő együttes kiszabása nem sérti a halmazatot illetően a tagállamok jogrendjeinek közös alapelveiben gyökerező kétszeres büntetés tilalmát.
- 75 Először is, a Törvényszék tévesen mulasztotta el megvizsgálni azt az érvelést, amelyet az Altice a jogellenességi kifogás keretében az uniós jog ezen általános elvére alapított.

- 76 Másodszor, a Törvényszék a megtámadott ítélet 274. pontjában tévesen alkalmazta a jogot. Ellentétben ugyanis azzal, amit a Törvényszék az említett pontban megállapított, a Bíróság a 2020. március 4-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet (C-10/18 P, EU:C:2020:149) 117. és 118. pontjában nem utasította el az ezen elvre alapított érvelést, mivel – az előtte felhozott jogellenességi kifogás hiányában – nem határozott a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 14. cikke (2) bekezdése a) pontjának a kétszeres büntetés tilalmának elvével való összeegyeztethetőségéről.
- 77 Végeredményben nincs jelentősége annak, hogy a jogalkotó valamely jogsértést a másíknál súlyosabbnak, illetve valamely rendelkezést elsődlegesen alkalmazandónak minősített-e, vagy sem. A jogalkotó általi ilyen minősítés hiányának áthidalása érdekében kidolgozott, a bűnhalmazatra vonatkozó elvekkel ellentétes az, hogy ugyanazon jogsértővel szemben ugyanazon magatartás miatt ugyanazon jogi érdek védelme érdekében két bírságot szabjanak ki.
- 78 E tekintetben a Törvényszék egyébként elmulasztotta figyelembe venni az Altice által benyújtott hat jogi véleményt.
- 79 Harmadszor, a „halmazat elvének” és a „konszumpció elvének” megfelelően a 139/2004 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének megsértése a jelen ügyben magába olvasztja a rendelet 4. cikke (1) bekezdésének megsértését. Az első rendelkezés ugyanis tágabb, és teljes egészében magában foglalja a második rendelkezés által előírt kötelezettséget. A túlzott mértékű bírság kiszabásának elkerülése érdekében tehát kizárólag e rendelet 7. cikkének (1) bekezdését indokolt alkalmazni. Ebben az esetben az ötéves elévülési idő alkalmazandó.
- 80 A Bizottság és a Tanács vitatja az Altice érveit, és úgy véli, hogy a jelen rész megalapozatlan.

– *A Bíróság álláspontja*

- 81 Először is, amennyiben az Altice azt kifogásolja, hogy a Törvényszék az általa felhozott jogellenességi kifogás keretében nem határozott „a tagállamok jogrendjeinek a halmazatot szabályozó közös alapelveire” alapított érveiről, meg kell jegyezni, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 60–62. pontjában elutasította ezen érveket, kifejtve, hogy a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése önálló célokat követ.
- 82 Márpedig az első fokon benyújtott keresetleवलből kitűnik, hogy az Altice által felhozott jogellenességi kifogás e része szorosan kapcsolódott az Altice azon állításához, miszerint e rendelkezések egy és ugyanazon jogi érdeket védenek.
- 83 Következésképpen nem róható fel a Törvényszéknek, hogy nem határozott kifejezetten és részletesen az Altice által az említett részben előadott valamennyi érvről.
- 84 Másodszor, a megtámadott ítélet 274. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a Bíróság a 2020. március 4-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet (C-10/18 P, EU:C:2020:149) 117. és 118. pontjában már elutasított egy – az Altice által „a tagállamok jogrendjeinek közös alapelveiben gyökerező kétszeres büntetés tilalmának elvére” alapított érvehz – hasonló érvet.
- 85 Márpedig e megállapítás nem tartalmaz semmilyen téves jogalkalmazást.

- 86 Ez utóbbi ítéletben, különösen annak 117. és 118. pontjában ugyanis a Bíróság úgy ítélte meg, hogy – még ha feltételezzük is, hogy ezen elv releváns – mivel a 139/2004 rendelet nem tartalmaz „elsődlegesen alkalmazandó” rendelkezést, és figyelemmel az e rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése által követett önálló célokra, ezen elv nem akadályozhatja meg azt, hogy e rendelkezések ugyanazon magatartás általi megsértése miatt két bíróság kerüljön kiszabásra. A Törvényszék tehát az Altice érveire vonatkozó értékelését téves jogalkalmazás nélkül alapíthatta az említett ítéletre, még akkor is, ha az ez utóbbi ítélet alapjául szolgáló ügyben nem nyújtottak be jogellenességi kifogást a Bírósághoz.
- 87 E körülmények között az sem volt szükséges, hogy a Törvényszék kifejezetten figyelembe vegye az Altice által benyújtott különböző véleményeket és szakértői véleményeket.
- 88 Harmadszor, az Altice-nak a jelen ítélet 79. pontjában összefoglalt érvelését el kell utasítani, mivel az azon az előfeltevésen alapul, miszerint a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése egy és ugyanazon célt követ, és átfedik egymást. Ezen előfeltevés ugyanis a jelen jogalap első részének értékelése keretében megdőlt.
- 89 A fenti megfontolásokból következik, hogy az első jogalap harmadik részét, és ennél fogva e jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A második jogalapról

A felek érvelése

- 90 Második fellebbezési jogalapjával az Altice a megtámadott ítélet 260–278. és 328. pontját vitatja.
- 91 Elsősorban az Altice azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, és megsértette az arányosság elvét, amikor megállapította, hogy ez az elv „önmagában” nem alkalmazható két bíróságnak a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 7. cikke (1) bekezdésének megsértése miatti kiszabására, és nem győződött meg arról, hogy a két kiszabott bíróság az elkövetett jogsértésekkel arányos-e.
- 92 Először is annyiban, amennyiben a megtámadott ítélet 264., 265. és 270. pontjában a Törvényszék a 139/2004 rendelet e két rendelkezésének önálló céljaira hivatkozott, az Altice az első fellebbezési jogalapra utal.
- 93 Másodsorban az arányosság elvét illetően az Altice emlékeztet arra, hogy bár a *ne bis in idem* elvével nem ellentétes, ha valamely versenyhatóság egyetlen határozatban ugyanazon tényállás miatt két bíróságot szabjon ki egy vállalkozással szemben, e hatóságnak mindazonáltal meg kell győződnie arról, hogy a bíróságok együttesen véve arányosak-e a jogsértés jellegével. Márpedig a Törvényszék ezt a vizsgálatot nem végezte el. Egyébként, amikor a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének megsértése miatt kiszabott bíróság összegét csökkentette, ezt nem a két kiszabott bíróság arányosságának biztosítása érdekében tette.
- 94 Az Altice szerint ugyanazon jogi érdek védelme érdekében ugyanazon magatartás miatt *per definitionem* szükségtelen és túlzott mértékű egy második bíróság kiszabása.

- 95 Másodsorban az Altice úgy véli, hogy a Törvényszék megsértette a halmazatot illetően a tagállamok jogrendjeinek közös alapelveiben gyökerező kétszeres büntetés tilalmát is, amikor nem ismerte el, hogy két bírság kiszabása sérti e tilalmat, amely az uniós jog egyik alapelve.
- 96 E tekintetben az Altice az első fellebbezési jogalap keretében kifejtett érvelésére utal vissza. Hozzáteszi, hogy ha úgy kellene tekinteni, hogy a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése különböző jogi érdekeket követ, akkor alaki halmazatról lenne szó. Ezért az első jogalap harmadik részében hivatkozott okokból a beszámítás elvét kell alkalmazni, következésképpen pedig a második szankció összegének meghatározásakor figyelembe kell venni a kiszabott első szankció összegét. Így a Törvényszék a megtámadott ítélet 328. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor a 2017. október 26-i Marine Harvest kontra Bizottság ítéletet (T-704/14, EU:T:2017:753, 344. pont) tévesen értelmezve elutasította ezen elv alkalmazhatóságát.
- 97 A Bizottság úgy véli, hogy a jelen jogalap megalapozatlan.

A Bíróság álláspontja

- 98 Mindjárt az elején rá kell mutatni arra, hogy a második fellebbezési jogalap nagyrészt az Altice által az első fellebbezési jogalap alátámasztása érdekében már előadott érvekre való hivatkozáson alapul. Mivel ezen érveket a Bíróság az első fellebbezési jogalap vizsgálata keretében elutasította, a második jogalap nem foghat helyt.
- 99 Ezt meghaladóan először is az arányosság elvének megsértésére vonatkozó állítás nincs kellően alátámasztva, így azt mint elfogadhatatlant el kell utasítani.
- 100 Másodsorban az Altice azt állítja, hogy az első jogalap harmadik részében kifejtett okokból „bűnhalmazat” esetén a beszámítás elve alkalmazandó. Szerinte olyan esetről van szó, amelyben a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése különböző jogi érdekeket véd. Márpedig meg kell jegyezni, hogy míg a harmadik rész azon az előfeltevésen alapul, miszerint e rendelkezések ugyanazon jogi érdeket védik, és hogy a jelen ügyben a halmazat egyik esete áll fenn, addig az Altice nem fejtette ki, hogy ezen indokok e körülmények között szerinte mennyiben vehetők át.
- 101 Ami az Altice által ebben az összefüggésben a megtámadott ítélet 328. pontjában hivatkozott 2017. október 26-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet (T-704/14, EU:T:2017:753) 344. pontjára való hivatkozást illeti, az érvelése e 344. pont téves értelmezésén alapul. A Törvényszék ez utóbbi pontban ugyanis egyértelműen kizárta a beszámítás elvének olyan helyzetre való alkalmazhatóságát, amelyben egy és ugyanazon határozatban szabnak ki több szankciót, még akkor is, ha e szankciókat ugyanazon tényállás miatt szabják ki. Ennélfogva ezen érvelés megalapozatlan.
- 102 Ebből következik, hogy a második fellebbezési jogalapot mint részben elfogadhatatlant és részben megalapozatlant el kell utasítani.

A harmadik–ötödik jogalapról

- 103 Harmadik–ötödik fellebbezési jogalapjával az Altice vitatja azokat az értékeléseket, amelyeket a Törvényszék a Bizottság azon megállapításával kapcsolatban végzett, miszerint az Altice az összefonódást a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése értelmében azt megelőzően megvalósította, hogy az összefonódást bejelentette volna ezen intézménynek, és ez utóbbi engedélyezte volna azt.
- 104 A Bizottság erre azt válaszolja, hogy e három jogalap hatástalan, és mindenesetre megalapozatlan.

A harmadik–ötödik jogalap hatásosságáról

– A felek érvelése

- 105 A Bizottság rámutat, hogy a vitatott határozatban az a megállapítás, miszerint az Altice az összefonódást a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése értelmében azt megelőzően megvalósította, hogy az összefonódást bejelentette volna ezen intézménynek, és ez utóbbi engedélyezte volna azt, három tényezőn alapult. Először is a felvásárlás lezárását megelőző megállapodások fennállásáról, másodszer az Altice által a PT Portugal tevékenységébe való tényleges beavatkozásról, harmadszor pedig olyan információcseréről volt szó, amelyek hozzájárultak annak bizonyításához, hogy az Altice meghatározó befolyást gyakorolt a PT Portugalra.
- 106 Márpedig harmadik–ötödik jogalapjával az Altice kizárólag a Törvényszék által e tényezők közül az elsőre és a harmadikra vonatkozóan elvégzett értékelést vitatja. A második tényezőt illetően az Altice annak állítására szorítkozik, hogy a Bizottság által a vitatott határozat 4.2.1. szakaszában levont következtetések azt feltételezték, hogy az Altice a PT Portugal szóban forgó stratégiai döntéseit illetően vétőjoggal rendelkezett, amelynek fennállását az Altice vitatta. A Bizottság szerint ez utóbbi állítás megalapozatlan, mivel sem e határozatban, sem a megtámadott ítéletben nem alapult az Altice által a PT Portugal üzleti stratégiájának egyes vonatkozásai tekintetében ténylegesen gyakorolt meghatározó befolyásra vonatkozó megállapítás azon, hogy az SPA ilyen vétőjogot biztosít az Altice számára. Az Altice tehát valójában nem vitatta a Törvényszéknek az ezen 4.2.1. szakaszban leírt és a megtámadott ítélet 170–218. pontjában vizsgált magatartásra vonatkozó érdemi következtetéseit.
- 107 Ennélfogva, mivel e következtetések önmagukban alkalmasak az összefonódás Altice általi megvalósítására vonatkozó megállapítás igazolására, a harmadik–ötödik jogalap hatástalan.
- 108 Válaszában az Altice ezen érvek összességét vitatja.

– A Bíróság álláspontja

- 109 Amint azt a Bizottság helyesen megjegyzi, és amint az a jelen ítélet 27. és 28. pontjából kitűnik, a Bizottság a vitatott határozatban három tényezőre támaszkodott annak megállapításakor, hogy az Altice az összefonódást a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése értelmében azt megelőzően megvalósította, hogy az összefonódást bejelentette volna ezen intézménynek, és ez utóbbi engedélyezte volna azt. Először is, a felvásárlás lezárását megelőző megállapodások lehetőséget biztosítottak az Altice számára, hogy a PT Portugal tevékenységeire meghatározó befolyást gyakoroljon. Másodszer, hét eset szemlélteti azt, hogy az Altice

ténylegesen beavatkozott a PT Portugal tevékenységébe. Harmadszor az információcserék hozzájárultak annak bizonyításához, hogy az Altice meghatározó befolyást gyakorolt a PT Portugalra.

- 110 A Törvényszék ezen értékelések megalapozottságát az Altice által felhozott, a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdésébe és 7. cikkének (1) bekezdésébe ütköző jogsértés fennállására vonatkozó első három jogalap keretében vizsgálta meg. Ennek keretében határozott többek között az összefonódás e rendelkezések értelmében vett „megvalósításának” fogalmáról (a megtámadott ítélet 76–89. pontja), a felvásárlás lezárását megelőző megállapodásokról (ezen ítélet 94–105., 108–133. és 136–155. pontja), a PT Portugalra valóban gyakorolt meghatározó befolyás hét állítólagos esetéről (az említett ítélet 173–218. pontja), valamint az információcseréről (ugyanezen ítélet 221–242. pontja).
- 111 Harmadik–ötödik fellebbezési jogalapjával az Altice lényegében a Törvényszéknek az összefonódás 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „megvalósításának” fogalmára, a felvásárlás lezárását megelőző megállapodásokra, valamint az információcserékre vonatkozó értékelését vitatja.
- 112 Igaz tehát, hogy – amint arra a Bizottság hivatkozik – az Altice a fellebbezésének alátámasztására nem hozott fel olyan jogalapot, amely kifejezetten a Törvényszék által a meghatározó befolyás valóban gyakorlásának hét állítólagos esetére vonatkozóan elvégzett értékelések vitatására irányult volna.
- 113 Ugyanakkor a harmadik jogalap harmadik részében az Altice azon kritérium relevanciáját vitatja, amelyet a Törvényszék nem csupán a felvásárlás lezárását megelőző megállapodásoknak a harmadik fellebbezési jogalapban vitatott értékelése, hanem a PT Portugalra valóban gyakorolt meghatározó befolyás hét esetének értékelése céljából is alkalmazott. Így a Törvényszék ez utóbbi összefüggésben többek között a megtámadott ítélet 190. és 201. pontjában erre a kritériumra hivatkozott.
- 114 Hasonlóképpen, amint az a fellebbezési kérelem 91. pontjából kitűnik, a „vétójog” fogalmának Törvényszék általi értelmezésére vonatkozó negyedik fellebbezési jogalap végső soron azon előfeltevés vitatására irányul, amelyre a Törvényszék a meghatározó befolyás valóban gyakorlásának hét állítólagos esetére vonatkozó bizottsági értékelések felülvizsgálata során támaszkodott.
- 115 Következésképpen a Bizottság állításával ellentétben a harmadik–ötödik jogalapot nem lehet hatástalanként elutasítani.
- 116 Következésképpen meg kell vizsgálni azok megalapozottságát.

A harmadik jogalapról

– A felek érvelése

- 117 Harmadik jogalapjával az Altice lényegében azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor megállapította, hogy a felvásárlás lezárását megelőző megállapodások az összefonódás 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „megvalósításának” minősülnek. E jogalap három részből áll.

- 118 Az említett jogalap első részében az Altice a megtámadott ítélet 69–89., 96., 132. és 144. pontját vitatja, amely pontokban a Törvényszék megállapította, hogy az SPA pusztá aláírása a PT Portugalra való „meghatározó befolyás gyakorlásának lehetőségét” biztosította a számára, és hogy ezen aláírás egyenértékű az összefonódás megvalósításával. Ezáltal a Törvényszék összemosta az „összefonódásnak” a 139/2004 rendelet 3. cikkében szereplő fogalmát a „megvalósítás” e rendelet 4. cikkének (1) bekezdésében és 7. cikkének (1) bekezdésében szereplő fogalmával, és ez utóbbinak túlzott terjedelmet tulajdonított.
- 119 Először is, a „meghatározó befolyás gyakorlásának lehetősége” a 139/2004 rendelet 3. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „irányítás” fogalommeghatározásának, és így az e rendelet 3. cikke értelmében vett „összefonódás” fogalmának felel meg. Márpedig az „összefonódás” még nem jelenti az összefonódás „megvalósítását”, mivel e 3. cikk a „megvalósítást” nem említi. A megvalósítás tehát szükségképpen többet jelent, mint a meghatározó befolyás gyakorlásának lehetőségét.
- 120 Ugyanígy az említett rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 7. cikke (1) bekezdésének szövege különbséget tesz a bejelentendő „összefonódást” eredményező megállapodás és annak későbbi „végrehajtása” között. A jelen ügyben már az SPA aláírása bejelentési kötelezettség alá eső „összefonódásnak” minősült, de még nem minősült „megvalósított” összefonódásnak. A megvalósításra a PT Portugal összes részvényének az Altice-ra történő átruházásakor került sor.
- 121 Teleológiai szempontból a Törvényszék által a megtámadott ítéletben vizsgált magatartások egyike sem sértette az összefonódások ellenőrzését, tekintettel a jelen ügy körülményeire, vagyis az összefonódás előzetes bejelentésére, a korrekciós intézkedésekre vonatkozó javaslatra és a részvényeknek az engedélyezést követő átruházására.
- 122 Másodszor az Altice azt kifogásolja, hogy a Törvényszék kiterjesztően értelmezte a „megvalósítás” fogalmát azáltal, hogy abba belefoglalta a felvásárlás lezárását megelőző megállapodások pusztá aláírását is. Álláspontja szerint nem tekinthető úgy, hogy e megállapodások és a Törvényszék által vizsgált helyzetek miatt az összefonódás megvalósult, mivel a Bizottság nem lett volna képes arra, hogy az SPA aláírását megelőző versenyhelyzet helyreállítása érdekében a 139/2004 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján elrendelje az összefonódás megszüntetését vagy az összes szóban forgó részvény, illetve eszköz értékesítését. A PT Portugal részvényei és eszközei ugyanis az ügylet Bizottság általi engedélyezését követő lezárásáig az Oi kizárólagos ellenőrzése alatt maradtak. A Törvényszék tehát tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 69–88. pontjában elutasította az Altice által e tekintetben előadott érveket.
- 123 Egyébiránt a Törvényszék a megtámadott ítélet 87. pontjában elferdítette az Altice által az első fokon benyújtott keresetlevelének 47. pontjában kifejtett érvet, amikor lényegében összemosta az „összefonódásnak” a Törvényszék által használt fogalmát a „megvalósítás” Altice által használt fogalmával. Következésképpen ezen ítélet 88. pontja nem alkalmas arra, hogy az Altice állítását eredményesen cáfolja.
- 124 A harmadik jogalap második részében az Altice azt rója fel a Törvényszéknek, hogy a megtámadott ítélet 95–97., valamint 113. és azt követő pontjaiban tévesen alkalmazta a jogot a „részleges megvalósítás” és az „irányítás tartós megváltozásához” való hozzájárulás fogalmának a 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16, EU:C:2018:371) fényében történő értelmezése és alkalmazása során.

- 125 A Törvényszék ezen ítélet 46. pontjából azt a következtetést vonta le, hogy a 139/2004 rendelet 7. cikke akkor alkalmazandó az összefonódás „részleges megvalósítására”, ha a felek „végrehajtják azokat a műveleteket, amelyek hozzájárulnak a célvállalkozás irányításának tartós megváltozásához”. Mindazonáltal az Altice úgy véli, hogy az említett ítélet 49. pontjára és a hatásköréről szóló, egységes szerkezetbe foglalt közleményre tekintettel azok az ügyletek, amelyek nem szükségesek az irányítás megváltozásához, nem tartoznak e cikk hatálya alá, mivel nem állnak közvetlen funkcionális kapcsolatban az összefonódás megvalósításával.
- 126 Ráadásul ugyanezen ítélet 43–45. és 52. pontjából az következik, hogy a 139/2004 rendelet 7. cikkének (1) bekezdése csak azokra az ügyletekre alkalmazandó, amelyek hozzájárultak az irányítás tartós megváltozásához. Ebben az összefüggésben a megtámadott ítélet 95. pontjában a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy az irányítás tartós megváltozásának követelménye nem vonatkozik a felvásárlás lezárását megelőző megállapodások időtartamára.
- 127 A Törvényszék tehát tévesen alkalmazta a jogot, amikor azt állapította meg, hogy e megállapodások önmagukban hozzájárultak az irányítás tartós megváltozásához, holott nem voltak szükségesek ahhoz, hogy a PT Portugal részvényeinek átruházásával az irányítás tartósan megváltozzon, nem járultak hozzá e változáshoz, és rövid időtartamúak voltak.
- 128 A harmadik jogalap harmadik részében az Altice azt kifogásolja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 102–105., 117., 120., 121., 130. és 131. pontjában úgy ítélte meg, hogy a felvásárlás lezárását megelőző megállapodásoknak – ahhoz, hogy azokat olyan járulékos korlátozásoknak lehessen tekinteni, amelyek nem tartoznak a 139/2004 rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében foglalt tilalom hatálya alá – szükségképpen a célvállalkozás értékét kell megőrizniük.
- 129 Az Altice azt állítja, hogy a 2018. május 31-i Ernst & Young ítéletben (C-633/16, EU:C:2018:371) a Bíróság kimondta, hogy a 139/2004 rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében foglalt tilalom nem alkalmazandó az összefonódás lezárását megelőző olyan ügyletre, amely az összefonódáshoz képest járulékos vagy előkészítő jellegű. A Bíróság ebben az összefüggésben egyáltalán nem hivatkozott ilyen, a célvállalkozás értékének megőrzésével kapcsolatos kritériumra, amely e rendeletből vagy az összefonódásokhoz közvetlenül kapcsolódó és azokhoz szükséges korlátozásokról szóló bizottsági közleményből (HL 2005. C 56., 24. o.) sem tűnik ki.
- 130 Ráadásul világszinten bizonyított, hogy a gyakorlatban a felvásárlások lezárását megelőző megállapodások meghatározó szerepet játszanak a célvállalkozás integritásának – a megállapodás aláírásának és felvásárlás lezárásának időpontja közötti – megőrzésében. Szokásos arra kötelezni az eladót, hogy konzultáljon a vevővel az átruházott tevékenység irányításával kapcsolatos bizonyos intézkedésekről, amennyiben azokat a felvásárlás lezárását megelőző időszakban hozzák meg, annak érdekében, hogy biztos lehessen abban, hogy a vevő ilyen intézkedések meghozatala miatt nem követel majd kártérítést.
- 131 A Bizottság úgy véli, hogy a harmadik jogalap megalapozatlan.

– A Bíróság álláspontja

- 132 Harmadik jogalapjával, amelynek három részét együtt kell megvizsgálni, az Altice lényegében az összefonódás – 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése értelmében vett – „megvalósítása” fogalmának Törvényszék általi értelmezését, valamint e fogalomnak a jelen ügyben – a felvásárlás lezárását megelőző megállapodások tekintetében – való alkalmazását vitatja.
- 133 Mindenekelőtt pontosítani kell, hogy bár a jogalap formálisan a megtámadott ítélet számos pontja ellen irányul, egyes pontok csak összefoglalják az Altice érveit. A „megvalósítás” fogalmának Törvényszék általi értelmezése lényegében a megtámadott ítélet 76., 77., 83–85., 87., 95., 96., 102–104., 117., 121., 130., 131. és 144. pontjának együttes olvasatából következik. A Bíróság értékelésének tehát ezen pontokra kell összpontosítania, amelyeket az Altice vitat.
- 134 Először is az Altice azt kifogásolja, hogy a Törvényszék összemosta az „összefonódásnak” és az összefonódás „megvalósításának” a fogalmát, és ez utóbbinak túlzott terjedelmet tulajdonított.
- 135 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a közösségi léptékű összefonódásokat azok végrehajtását megelőzően be kell jelenteni a Bizottságnak. E rendelet 7. cikkének (1) bekezdése pedig annak előírására szorítkozik, hogy az összefonódás nem valósulhat meg bejelentése előtt, vagy míg azt a közös piaccal összeegyeztethetőnek nem nyilvánították.
- 136 E rendelkezések egyike sem határozza meg, hogy mit kell az összefonódás „megvalósítása” alatt érteni.
- 137 Mindemellett, figyelemmel először is a 139/2004 rendelet által követett célokra, amely rendelet többek között az összefonódások előzetes ellenőrzése hatékonyságának biztosítására irányul, másodsor az „összefonódás” e rendelet 3. cikke értelmében vett fogalmára, harmadszor pedig az említett rendelet általános rendszerére, a Bíróság már megállapította, hogy az összefonódás ugyanezen rendelet 7. cikke értelmében vett megvalósítására sor kerül, mihamarabb az összefonódásban részt vevő felek végrehajtják azokat az ügyleteket, amelyek hozzájárulnak a célvállalkozás irányításának tartós megváltozásához. E tekintetben az irányítást olyan jogok, szerződések vagy más egyéb eszközök alapozzák meg, amelyek lehetőséget adnak egy vállalkozás tevékenységére való meghatározó befolyás gyakorlására (lásd ebben az értelemben: 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet, C-633/16, EU:C:2018:371, 41–46., 52., 53., 59. és 61. pont).
- 138 Ily módon a Bíróság úgy ítélte meg, hogy valamely összefonódás bármely részleges megvalósítása a 139/2004 rendelet 7. cikkének hatálya alá tartozik. Ha ugyanis az összefonódásban részt vevő felekkel szemben meg lenne tiltva, hogy az összefonódást egyetlen művelet útján valósítsák meg, viszont megengedett lenne számukra, hogy egymást követő részleges műveletek útján ugyanerre az eredményre jussanak, ez korlátozná a 139/2004 rendelet 7. cikkében megállapított tilalom hatékony érvényesülését, és veszélybe sodorná az e rendeletben előírt ellenőrzés előzetes jellegét, valamint a rendelet céljainak megvalósítását (2018. május 31-i Ernst & Young ítélet, C-633/16, EU:C:2018:371, 47. pont).
- 139 Ez az értelmezés – ugyanezen okokból, valamint a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése közötti, a jelen ítélet 50. pontjában megállapított kapcsolatra tekintettel – az e rendelet 4. cikkének (1) bekezdésében szereplő „végrehajtás” fogalmát illetően is érvényes.

- 140 Márpedig a megtámadott ítélet 76., 77., 83. és 84. pontjában a Törvényszék éppen ezt az ítélkezési gyakorlatot alkalmazta, miután emlékeztetett az abból eredő főbb tanulságokra. Az említett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően tehát a Törvényszék lényegében ezen ítélet 77. és 84. pontjában helyesen tekintette úgy, hogy az összefonódás megvalósulhat, mihelyt valamely ügylet lehetőséget biztosít a vevőnek arra, hogy meghatározó befolyást gyakoroljon a célvállalkozásra, és helyesen állapította meg ezen ítélet 83. pontjában, hogy valamely összefonódás bármely részleges megvalósítása a 139/2004 rendelet 7. cikkének hatálya alá tartozik.
- 141 El kell tehát utasítani az Altice azon érvelését, miszerint a Törvényszék az „összefonódás” és a „megvalósítás” fogalmát összemosta, amikor ez utóbbinak túlzott terjedelmet tulajdonított.
- 142 Ebben az összefüggésben az Altice szintén tévesen hivatkozik a 139/2004 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésére, amikor abból azt a következtetést vonja le, hogy az összefonódás megvalósítása azon esetekre korlátozódik, amikor az ügylet engedélyezésének megtagadása esetén a Bizottság elrendelheti az összefonódás megszüntetését. Egyrészt ugyanis – amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 87. pontjában helyesen állapította meg, anélkül hogy az Altice beadványait elferdítette volna – e rendelkezés azon jogkörök meghatározására korlátozódik, amelyekkel a Bizottság jogsértés megállapítása esetén rendelkezik. Ezzel szemben nem tartalmazza az „összefonódás” és a „megvalósítás” fogalmának semmilyen meghatározását. Másrészt az Altice által javasolt értelmezés azt jelentené, hogy a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdésében és 7. cikkének (1) bekezdésében foglalt kötelezettségek terjedelme leszűkülne, ami azzal a veszéllyel járna, hogy csorbul az összefonódások előzetes ellenőrzésének hatékonysága.
- 143 Másodszor az Altice a Törvényszéknek az összefonódás „részleges megvalósításának” fogalmára vonatkozó megfontolásait vitatja.
- 144 Ami elsősorban az „irányítás tartós megváltozásának” fogalmát illeti, a Törvényszék a megtámadott ítélet 85., 95. és 96. pontjában kifejtette, hogy akár egy időben korlátozott magatartás is hozzájárulhat az irányítás tartós megváltozásához, mivel e változásnak – nem pedig az ahhoz hozzájáruló ügyleteknek – kell tartósnak lennie ahhoz, hogy összefonódás álljon fenn.
- 145 Az Altice állításaival ellentétben ezen értékelést nem jellemzi téves jogalkalmazás. Egyrészt ugyanis a 139/2004 rendelet 3. cikkének (1) bekezdéséből – amelyet az összefonódás e rendelet 4. és 7. cikke értelmében vett „megvalósítása” fogalma terjedelmének meghatározása céljából figyelembe kell venni – egyértelműen kitűnik, hogy az összefonódás megvalósítása megköveteli „az irányítás tartós megváltozását”. Másrészt, amint az a jelen ítélet 137. és 138. pontjából következik, minden olyan ügyletet, amely hozzájárul a célvállalkozás feletti irányítás tartós megváltozásához, az összefonódás legalább részleges, a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 7. cikke (1) bekezdésének hatálya alá tartozó megvalósításának kell tekinteni. Másként fogalmazva, az irányítás megváltozásának kell tartósnak lennie, nem pedig az irányítás megváltozásához hozzájáruló ügyletnek, így ez utóbbi ideiglenes jellegű is lehet.
- 146 Másodszorban azon kérdés értékelését illetően, hogy az irányítás megváltozásához nem szükséges és járulékos intézkedések hozzájárulhatnak-e az összefonódás megvalósításához, meg kell jegyezni, hogy a megtámadott ítélet 98. és 99. pontjában – amelyeket a jelen jogalap keretében nem vitatnak – a Törvényszék a 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16, EU:C:2018:371, 60. pont) fényében úgy ítélte meg, hogy a járulékos és előkészítő intézkedések mint olyanok nincsenek kizárva a 139/2004 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének hatálya alól. E tekintetben a megtámadott ítélet 99. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a Bíróság nem dolgozott ki semmilyen kritériumot a szóban forgó intézkedés valószínűleg járulékos, illetve előkészítő

- jellegének megállapításához. Egyébiránt ezen ítélet 102. és 103. pontjában hozzátette, hogy a jelen ítélet 129. pontjában említett bizottsági közlemény nem kimerítő jelleggel hivatkozik a célvállalkozás értékének védelmére vonatkozó kritériumra, tehát nem zárja ki annak lehetőségét, hogy más kritériumokat is figyelembe vegyenek. Mindazonáltal a Törvényszék az említett ítélet 104. pontjában megjegyezte, hogy az Altice nem nyújtott be bizonyítékot annak alátámasztására, hogy a jelen ügyben fennállt a PT Portugal üzleti integritása sérelmének veszélye, és utalt az Altice ezt követő jogalapjainak vizsgálatára.
- 147 Végül a megtámadott ítélet 109–132. pontjában azon kérdés értékelése során, hogy – amint azt a Bizottság a vitatott határozatban állította – a felvásárlás lezárását megelőző megállapodások hozzájárultak-e az összefonódás megvalósításához, a Törvényszék többek között ezen ítélet 117., 121., 130. és 131. pontjában ugyanazt a kritériumot alkalmazta, amelyet ezen intézmény is alkalmazott annak meghatározása során, hogy e megállapodások kizárólag a célvállalkozás értékének megőrzésére irányultak-e, vagy meghaladták az ehhez szükséges mértéket.
- 148 Az Altice érvei nem alkalmasak annak bizonyítására, hogy a Törvényszék ezáltal tévesen alkalmazta a jogot.
- 149 Először is, az Altice azon érvelése, miszerint kizárólag az irányítás tartós megváltozásához szükséges intézkedések tartozhatnak az e rendelkezések értelmében vett „megvalósítás” fogalma alá, a 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16, EU:C:2018:371) téves értelmezésén alapul.
- 150 E tekintetben egyrészt, amint az a jelen ítélet 138. és 139. pontjából kitűnik, valamely összefonódás bármely részleges megvalósítása az összefonódások ellenőrzése előzetes jellegének biztosítása érdekében a 139/2004 rendelet 4. és 7. cikkének hatálya alá tartozik.
- 151 Másrészt a 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16, EU:C:2018:371) alapjául szolgáló ügyben a Bíróságnak azt kellett megvizsgálnia, hogy az összefonódásban részt nem vevő harmadik személlyel kötött együttműködési megállapodásnak az ezen összefonódásban részt vevő egyik fél általi felmondása hozzájárult-e az összefonódás megvalósításához.
- 152 A Bíróság ebben az összefüggésben emlékeztetett a 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16, EU:C:2018:371) 48. pontjában arra, hogy a 139/2004 rendelet (20) preambulumbekzdése kimondja, hogy helyénvaló „egyetlen összefonódásként” kezelni azokat az ügyleteket, amelyek szorosan kapcsolódnak egymáshoz, mivel egy feltételen keresztül kötődnek egymáshoz, vagy értékpapírügyletek kellően rövid időn belül lebonyolított sorozatának formáját öltik. Ezen ítélet 49. pontjában a Bíróság hozzátette, hogy ha azonban az ilyen ügyletek – még ha azokat az összefonódás keretében végre is hajtják – nem szükségesek ahhoz, hogy megváltozzon az ezen összefonódással érintett vállalkozás irányítása, akkor azok nem tartoznak a 139/2004 rendelet 7. cikkének hatálya alá. Ezen ügyletek ugyanis – még ha az összefonódás járulékaik vagy előkészítői is lehetnek – nem állnak közvetlen funkcionális kapcsolatban az összefonódás megvalósításával, így a végrehajtásuk elvileg nem sértheti az összefonódások ellenőrzésének hatékonyságát.
- 153 Ebből következik, hogy a Bíróság az egyetlen összefonódás fennállásának értékelése keretében hivatkozott a „közvetlen funkcionális kapcsolat” fogalmára, valamint az ügylet járulékos vagy előkészítő jellegére. Ezzel szemben a 2018. május 31-i Ernst & Young ítéletből (C-633/16, EU:C:2018:371) nem lehet arra következtetni, hogy kizárólag az irányítás tartós megváltozásához szükséges ügyletek járulhatnak hozzá az összefonódás megvalósításához. Az ilyen értelmezés

végeredményben azzal a veszéllyel járna, hogy indokolatlanul leszűkítené a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 7. cikke (1) bekezdésének hatályát, következésképpen sértené az összefonódások előzetes ellenőrzésének hatékony érvényesülését.

- 154 Másodsor, ami a járulékos korlátozásokra vonatkozó érveket illeti, meg kell állapítani egyrészt, hogy ellentétben azzal, amit az Altice állítani látszik, és amint az a megtámadott ítélet 102. és 103. pontjában foglalt, a jelen ítélet 146. pontjában szereplő fejtegetésekből kitűnik, a Törvényszék egyáltalán nem fogadta el valamely korlátozás járulékos jellege értékelésének egyetlen kritériumaként a célvállalkozás értékének megőrzésére vonatkozó kritériumot.
- 155 Másrészt, amennyiben az Altice világszintű gyakorlatra hivatkozik, érvelése alá nem támasztott pusztán állításokon alapul. Ennélfogva annak nem lehet helyt adni.
- 156 A fenti megfontolásokra tekintettel a harmadik jogalapot mint megalapozatlant teljes egészében el kell utasítani.

A negyedik jogalapról

– A felek érvelése

- 157 Negyedik fellebbezési jogalapjával az Altice elsődlegesen azzal az indokkal vitatja a megtámadott ítélet 91–169. pontját, hogy a Törvényszék a „vétójog” fogalmának értelmezése során tévesen alkalmazta a jogot, másodlagosan pedig azzal, hogy a Törvényszék elferdítette az SPA-t, amikor azt úgy értelmezte, hogy az „vétójogokat” biztosít. E jogalap két részből áll.
- 158 A negyedik jogalap első részében az Altice azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a „vétójog” fogalmának értelmezése során tévesen alkalmazta a jogot, megsértve a 139/2004 rendelet 3. cikkének – e rendelet 4. cikkének (1) bekezdésével és 7. cikkének (1) bekezdésével, valamint a hatásköréről szóló, egységes szerkezetbe foglalt közleménnyel összefüggésben értelmezett – (2) bekezdését.
- 159 Az Altice a 139/2004 rendelet 3. cikkének (2) bekezdésére tekintettel hangsúlyozza, hogy a célvállalkozás tőkéje többségének birtoklása révén történő irányításszerzést megelőzően a jövőbeli felvásárló „vétójogok” révén szerződéses úton megszerezheti az irányítást. E vétójogok – amint az a hatásköréről szóló, egységes szerkezetbe foglalt közlemény 18. és 54. pontjából kitűnik – jogot biztosítanak az érvényes stratégiai üzleti döntések meghozatalának a másik fél akarata ellenére történő megakadályozására. A „vétójog” és a „blokkolási jog” fogalmát tehát szigorúan kell értelmezni annak biztosítása érdekében, hogy e rendelet csak azokra a megállapodásokra legyen alkalmazandó, amelyek a „meghatározó” befolyás gyakorlásának lehetőségét biztosítják.
- 160 Márpedig a megtámadott ítélet 103–133. pontjában a Törvényszék kiterjesztette a „vétójog” fogalmát olyan helyzetekre, amelyek nem biztosítanak ilyen jogot a stratégiai üzleti döntések megakadályozására. Ennek során a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot.
- 161 Az SPA 6.1 és 7.1. cikke értelmében ugyanis az Altice nem rendelkezett a PT Portugal döntéseivel szembeni vétójoggal, mivel nem tudta volna megakadályozni ez utóbbit a stratégiai döntések meghozatalában, és nem tudott volna patthelyzetet előidézni. A PT Portugal vagy az Oi által a felvásárlás lezárását megelőző kötelezettségvállalásokat be nem tartva meghozott valamennyi

stratégiai döntés érvényes lett volna, és csak kártérítésre adott volna okot. Ebben az összefüggésben, ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 126. pontjában megállapított, az esetleges veszteségek miatti kártérítéshez való jog nem minősül vétójognak.

- 162 A negyedik jogalap másodlagosan felhozott második részében az Altice arra hivatkozik, hogy a megtámadott ítélet 109–132. pontjában a Törvényszék elferdítette az SPA-t, amikor úgy ítélte meg, hogy az abban foglalt, a felvásárlás lezárását megelőző megállapodások vétójogot biztosítottak az Altice számára. Ezen értelmezés nyilvánvalóan ellentétes nemcsak az SPA 6. cikkének, hanem 7. cikkének szövegével is, amely cikk (1) bekezdésének c) pontja egyértelműen kimondja, hogy a kártérítés „az eladó által a vevőnek nyújtott egyetlen jóvátétel, kivéve ha az eladó csalást követett el”.
- 163 Következésképpen az Altice különösen a válaszában úgy véli, hogy az a körülmény, hogy a PT Portugal az SPA 6. cikke által szabályozott bizonyos témákban hét esetben konzultált vele, nem minősülhet a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „megvalósításnak”, ellentétben a Bizottság által elvégzett és a Törvényszék által a megtámadott ítélet 170–215. pontjában megerősített értékelésekkel.
- 164 A Bizottság ezzel szemben úgy érvel, hogy a jelen ítélet előző pontjában kifejtett érvelés – késedelmessége okán – a fellebbezés terjedelmének elfogadhatatlan kiterjesztését jelenti, és hogy a jelen jogalap teljes egészében megalapozatlan.

– *A Bíróság álláspontja*

- 165 Előzetesen pontosítani kell, hogy bár a „vétójog” Törvényszék által alkalmazott fogalmára vonatkozó jelen jogalap formálisan a megtámadott ítélet számos pontja ellen irányul, e pontok közül egyesek csak összefoglalják az Altice érveit, míg más pontokat az Altice e jogalap keretében nem vitat kifejezetten. A „vétójog” e fogalmának a Törvényszék általi értelmezése és annak a jelen ügyben való alkalmazása lényegében a megtámadott ítélet 109–133. pontjának együttes olvasatából következik. A Bíróság értékelésének tehát ezen, az Altice által vitatott pontokra kell összpontosítania.
- 166 E pontokban a Törvényszék lényegében úgy ítélte meg, hogy az Altice érveivel ellentétben a felvásárlás lezárását megelőző megállapodások lehetőséget biztosítottak számára, hogy meghatározó befolyást gyakoroljon a PT Portugalra. A Törvényszék szerint az SPA-nak az ezen ítélet 109. pontjában hivatkozott 6. cikke (1) bekezdésének b) pontja már az SPA aláírásának napjától kezdve lehetőséget biztosított az Altice számára, hogy irányítást gyakoroljon a PT Portugal felett, mivel arra kötelezte az Oit, hogy szerezze be az Altice írásbeli hozzájárulását ahhoz, hogy különféle szerződéseket megkössön, megszüntessen vagy módosítson, ezáltal lehetőséget adva ez utóbbi számára, hogy meghatározza a PT Portugal üzletpolitikáját, és egy sor döntést megakadályozzon, anélkül hogy bizonyítást nyert volna, hogy e lehetőség szükséges volt a PT Portugal értékének megőrzéséhez. A Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az Altice ily módon a PT Portugal bizonyos döntéseit illetően vétójoggal rendelkezett, amit megerősít az a tény, hogy e kötelezettségnek az Oi általi be nem tartása megalapozta az Altice kártérítési jogát.
- 167 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy amint az a jelen ítélet 137–139. pontjából kitűnik, az összefonódásnak a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése értelmében vett megvalósítására sor kerül, mihelyt az összefonódásban részt vevő felek

végrehajtják azokat az ügyleteket, amelyek hozzájárulnak a célvállalkozás irányításának tartós megváltozásához. Az összefonódás bármilyen részleges megvalósítása is e rendelkezések hatálya alá tartozik.

- 168 Ebben az összefüggésben e rendelet 3. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében az irányítást olyan jogok, szerződések vagy más egyéb eszközök alapozzák meg, amelyek lehetőséget adnak egy vállalkozás tevékenysége feletti meghatározó befolyás gyakorlására, különösen olyan jogok vagy szerződések révén, amelyek meghatározó befolyást biztosítanak egy vállalkozás testületeinek összetétele, szavazása vagy döntései felett.
- 169 A jelen ügyben az Altice nem vitatja, hogy az SPA 6. cikkének a megtámadott ítélet 109. pontjában hivatkozott (1) bekezdésében szereplő rendelkezés értelmében nem csupán a PT Portugal tevékenységeire és üzleti stratégiáira, hanem az irányítási struktúrájára vonatkozó számos döntést is csak az Altice írásbeli hozzájárulásával lehetett meghozni. Azt sem vitatja, hogy az SPA 7. cikke (1) bekezdésének megfelelően az Oi köteles volt megtéríteni az e rendelkezés megsértése miatt esetlegesen elszenvedett veszteségeket.
- 170 Először is így kitűnik, hogy az SPA egyrészt szerződéses kötelezettséget írt elő az Oival szemben arra vonatkozóan, hogy e döntésekhez az Altice írásbeli hozzájárulását kérje, másrészt pedig e kötelezettséghez szerződéses szankciót, azaz kártérítési jogot fűzött. E körülmények között, és mivel a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy e lehetőség meghaladta a PT Portugal értékének védelméhez szükséges mértéket, a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor megállapította, hogy az SPA lehetőséget biztosított az Altice számára, hogy a PT Portugal tevékenységére meghatározó befolyást gyakoroljon.
- 171 E tekintetben nem lehet helyt adni az Altice azon érvelésének, miszerint kizárólag az arra vonatkozó lehetőség tükrözheti a vétójog fennállását – és bizonyíthatja ennél fogva a céltársaságra gyakorolt meghatározó befolyást –, hogy megakadályozzák e társaságot érvényes döntések meghozatalában. Ugyanis, amennyiben ezen érvelés a hatásköréről szóló, egységes szerkezetbe foglalt közlemény 18. és 54. pontján alapul, meg kell jegyezni, hogy e pontok a „közös irányításra” és az „egyedüli irányítás megszerzésére” vonatkoznak, és ennél fogva a jelen ügy szempontjából nem relevánsak. Egyébiránt semmi nem enged arra következtetni, hogy a 139/2004 rendelet 3. cikke (2) bekezdésének b) pontja előírna ilyen feltételt.
- 172 Másodsor, ami az SPA elferdítésére vonatkozó, másodlagosan felhozott állítást illeti, meg kell jegyezni, hogy ezzel az állítással az Altice valójában a jelen ítélet 169. pontjában említett szerződéses kikötések jogi minősítését vitatja, megismételve azon álláspontját, miszerint nem állhat fenn „vétójog” akkor, ha bizonyos döntések meghozatalát kártérítés terhe mellett egyszerűen az előzetes hozzájárulás beszerzésétől teszik függővé. Márpedig ezen érvelés a jelen ítélet 170. és 171. pontjában kifejtettekkel azonos okokból nem meggyőző.
- 173 Harmadszor, mivel az Altice-nak a jelen ítélet 163. pontjában összefoglalt érvelése csupán tovább fejtegeti a jelen ítélet 167–171. pontjában már megvizsgált és elutasított érveket, azt az e pontokban kifejtettekkel azonos okokból el kell utasítani, anélkül hogy meg kellene vizsgálni annak a Bizottság által megkérdőjelezett elfogadhatóságát.
- 174 Ebből következik, hogy a negyedik jogalapot mint megalapozatlant teljes egészében el kell utasítani.

Az ötödik jogalapról

– A felek érvelése

- 175 Ötödik fellebbezési jogalapjával az Altice a Törvényszék azon megállapítását vitatja, miszerint az információcsere egyenértékű az összefonódásnak a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „megvalósításával”. E jogalap két részből áll.
- 176 Az ötödik jogalap első részében az Altice arra hivatkozik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 227. és 235. pontjában elferdítette a vitatott határozatot. E pontokban ugyanis a Törvényszék jelezte, hogy e határozatban a Bizottság azt állapította meg, hogy az információcserek csupán „»hozzájárultak« annak bizonyításához, hogy [az Altice] a PT Portugal tevékenységének bizonyos aspektusaira meghatározó befolyást gyakorolt”. Márpedig az említett határozat – különösen a (470), (479) és (482) preambulumbekkezdésében, valamint a 4.2.2. szakaszában – egyértelműen kimondja, hogy az információcserek önmagukban az összefonódás megvalósítását jelentik.
- 177 Az ötödik jogalap második részében az Altice azt állítja, hogy a megtámadott ítélet 239. pontjában a Törvényszék megsértette a 139/2004 rendelet 1. cikkét, [az EUMSZ 101.] és [EUMSZ 102. cikkben] meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendeletet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.), valamint az EUMSZ 101. cikket, amikor úgy ítélte meg, hogy az információcsere a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 7. cikke (1) bekezdésének megsértésével került sor.
- 178 Az Altice lényegében azt kifogásolja, hogy a Törvényszék ez utóbbi rendelkezések hatályát oly mértékben kiterjesztette, hogy az olyan információcserekre is kiterjed, amelyek az EUMSZ 101. cikk és az 1/2003 rendelet hatálya alá tartozhatnak. Ezáltal figyelmen kívül hagyta a 2018. május 31-i Ernst & Young ítéletet (C-633/16, EU:C:2018:371, 57. és 59. pont). A Törvényszék azáltal, hogy különbséget tesz aszerint, hogy az információcsere valamely összefonódás keretébe illeszkedik, vagy azt követően valósul meg, nem racionális eredményre jut abban az értelemben, hogy ezen információcserek a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 7. cikke (1) bekezdésének hatálya alá tartoznak akkor, ha azokra összefonódáshoz vezető helyzetekben kerül sor, de az EUMSZ 101. cikkbe ütköznek akkor, ha végső soron nem kerül sor az irányítás megváltozására.
- 179 Ezenkívül a Törvényszék elmulasztotta kifejteni, hogy az információcserek mennyiben voltak „szükségesek ahhoz, hogy az irányítás” tartósan „megváltozzon”, vagy hogy azok miért „állnak közvetlen kapcsolatban” az összefonódás „megvalósulásával”, amelyre csak a PT Portugal részvényeinek megszerzésével került sor. Ennélfogva nem tartoznak a 139/2004 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének hatálya alá.
- 180 A Bizottság szerint a jelen jogalap megalapozatlan.

– A Bíróság álláspontja

- 181 Először is, a vitatott határozat elferdítésére alapított érvek e határozat téves és hiányos értelmezéséből erednek.

- 182 Igaz, hogy a Bizottság kétértelmű megfogalmazást alkalmazott a vitatott határozatban, különösen a (470) preambulumbekkezdésben, amely eseti jellegű értékelést tartalmaz, illetve a (479) és (482) preambulumbekkezdésben, amely összefoglalja a tett megállapításokat. E szövegrészeket azonban e határozat általános összefüggésébe kell helyezni. Márpedig az említett határozat (448), (473), (477) és (478) preambulumbekkezdéséből egyértelműen kitűnik, hogy a Bizottság az információcserét kizárólag olyan tényezőként vette figyelembe, amely hozzájárult annak bizonyításához, hogy az Altice meghatározó befolyást gyakorolt a PT Portugalra.
- 183 Ennélfogva a Törvényszék a vitatott határozat elferdítése nélkül mutatott rá a megtámadott ítélet 227. és 235. pontjában arra, hogy a Bizottság e határozatban úgy ítélte meg, hogy ezen információcserék „hozzájárultak” annak bizonyításához, hogy az Altice ilyen befolyást gyakorolt.
- 184 Másodszor, ami az összefonódások ellenőrzésének, illetve az antitrösztjognak a hatályára vonatkozó érveket illeti, emlékeztetni kell arra, hogy amint az a 139/2004 rendelet 21. cikkének (1) bekezdéséből következik, egyedül e rendeletet kell alkalmazni az e rendelet 3. cikkében meghatározott összefonódásokra, amelyekre az 1/2003 rendelet főszabály szerint nem alkalmazható. Ez utóbbi rendelet azonban továbbra is alkalmazandó a vállalkozások olyan magatartásaira, amelyek – anélkül, hogy a 139/2004 rendelet értelmében vett összefonódásnak minősülnének – e vállalkozások között az EUMSZ 101. cikkel ellentétes egyeztetéshez vezethetnek, és amelyek ezen okból a Bizottság vagy a nemzeti versenyhatóságok ellenőrzésének vannak alávetve (2017. szeptember 7-i Austria Asphalt ítélet, C-248/16, EU:C:2017:643, 32. és 33. pont; 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet, C-633/16, EU:C:2018:371, 56. és 57. pont).
- 185 Következésképpen, mivel – amint azt a Bizottság és a Törvényszék is megállapította – bizonyítást nyert, hogy az információcserék hozzájárultak az összefonódás megvalósulásához, a Törvényszék a megtámadott ítélet 239. pontjában helyesen állapította meg, hogy azok a 139/2004 rendelet hatálya alá tartoznak.
- 186 Harmadszor, a harmadik jogalap elutasításához vezető indokokkal azonos okokból el kell utasítani azokat az érveket, amelyek szerint az irányítás megváltozásához nem szükséges az információcsere, illetve nem szükséges az információcsere és az irányítás közötti közvetlen kapcsolat.
- 187 A fenti megfontolásokra tekintettel az ötödik jogalapot mint megalapozatlant teljes egészében el kell utasítani.

A hatodik jogalapról

- 188 Hatodik fellebbezési jogalapjával az Altice lényegében a Törvényszéknek a vitatott határozatban vele szemben kiszabott bírságokra vonatkozó értékelését vitatja. E jogalap négy részre oszlik, amelyek közül a második és a harmadik részben átfedi egymást, ezért azokat együttesen kell vizsgálni.

A hatodik jogalap első részéről

– A felek érvelése

- 189 A hatodik jogalap első részében az Altice azt állítja, hogy a megtámadott ítélet 155. és 279–296. pontja téves jogalkalmazáson alapul, mivel e pontok tévesen erősítik meg, hogy az Altice legalábbis gondatlanul járt el, amikor megsértette a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését.
- 190 Az Altice úgy véli, hogy a „gondatlanság” e fogalmára vonatkozó ítélkezési gyakorlatban egyértelmű összefüggés van a tiltó rendelkezés előreláthatóságának mértéke és a jogsértő felelőssége között.
- 191 Márpedig először is ez az első alkalom, hogy a Bizottság a vitatott határozatban – annak ellenére, hogy egyáltalán nem került sor a célvállalkozás részvényeinek átruházására – megállapította, hogy az összefonódás megvalósult egyrészt a felvásárlás lezárását megelőző megállapodások miatt, amelyek pedig a vállalkozások szokásos gyakorlatának körébe tartoznak, másrészt pedig az SPA aláírása és az ügylet megvalósítása közötti időszakban folytatott információcserék miatt.
- 192 Másodszor, amint azt a Bíróság a 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet (C-633/16, EU:C:2018:371) 38. és 39. pontjában elismerte, az összefonódásnak a 139/2004 rendelet 7. cikke értelmében vett „megvalósítása” tilalmának pontos hatálya nem egyértelmű. Ráadásul ezen ítéletet megelőzően a Törvényszék azt úgy értelmezte, hogy az az „összefonódás teljes megvalósítását” jelenti.
- 193 Harmadszor, az Altice már az SPA aláírása előtt tájékoztatta a Bizottságot az ügyletről, és kötelezettségvállalásokat ajánlott fel annak érdekében, hogy orvosolja az ezen ügylet által felvetett esetleges aggályokat.
- 194 A Bizottság vitatja ezen érvek összességének megalapozottságát.

– A Bíróság álláspontja

- 195 A 139/2004 rendelet 14. cikkének (2) bekezdése szerint a Bizottság azon jogsértések miatt szabhat ki bírságokat, amelyeket „szándékosan vagy gondatlanságból” követtek el.
- 196 E feltétel teljesül, amennyiben a szóban forgó vállalkozásnak tudatában kell lennie magatartása versenyellenes jellegének, akár tisztában van azzal, akár nem, hogy megsérti az uniós jog versenyszabályait (lásd analógia útján: 2013. június 18-i Schenker & Co. és társai ítélet, C-681/11, EU:C:2013:404, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2014. július 10-i Telefónica és Telefónica de España kontra Bizottság ítélet, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 156. pont).
- 197 Márpedig először is, ellentétben az Altice állításaival, és amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 292. és 293. pontjában helyesen megállapította, az a körülmény, hogy a jogsértés elkövetésének időpontjában a Bizottságnak és az uniós bíróságoknak még nem volt alkalmuk arra, hogy kifejezetten állást foglaljanak a szóban forgó konkrét magatartásról, önmagában nem zárja ki azt, hogy valamely vállalkozásnak adott esetben számolnia kell azzal, hogy magatartását az uniós versenyjogi szabályokkal összeegyeztethetetlennek nyilváníthatják. E körülmény tehát

nem mentesítheti az érintett vállalkozást a felelőssége alól (lásd analógia útján: 2012. december 6-i AstraZeneca kontra Bizottság ítélet, C-457/10 P, EU:C:2012:770, 164. pont; 2015. október 22-i AC-Treuhand kontra Bizottság ítélet, C-194/14 P, EU:C:2015:717, 43. pont).

- 198 Hasonlóképpen, másodszor, az Altice nem érvelhet a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdésében és 7. cikkének (1) bekezdésében foglalt rendelkezések egyértelműségének állítólagos hiányával. Amennyiben ugyanis az ilyen jellegű rendelkezések értelmezésével kapcsolatban kétség merül fel, egy gondosan eljáró vállalkozástól elvárható, hogy konzultáljon a Bizottsággal a magatartásának jogszerűségéről való meggyőződés érdekében, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 155. és 294. pontjában megállapította. Ez a jelen ügyben annál is inkább így van, mivel a Törvényszék által a megtámadott ítélet 287. pontjában elvégzett ténybeli értékelésekből – amelyeket a Bíróság nem vizsgálhat felül, és amelyeket végeredményben nem vitatnak – az következik, hogy az Altice tudatában volt annak a kockázatnak, hogy magatartása a 139/2004 rendelettel összeegyeztethetetlen.
- 199 Harmadszor, az Altice az SPA aláírását és a kötelezettségvállalásra vonatkozó javaslatot megelőző tájékoztatáson alapuló érveivel valójában arra kéri a Bíróságot, hogy értékelje újra azt a ténykérdést, hogy az Altice gondatlanul járt-e el. Az ilyen érv tehát a fellebbezés szakaszában elfogadhatatlan.
- 200 A fentiekből következik, hogy a hatodik jogalap első részét teljes egészében el kell utasítani.

A hatodik jogalap második és harmadik részéről

– A felek érvelése

- 201 A hatodik jogalap második részében az Altice arra hivatkozik, hogy a megtámadott ítélet 297–362. pontja téves jogalkalmazáson alapul, és sérti az EUMSZ 296. cikket, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája 41. cikkének (2) bekezdését, amennyiben a Törvényszék e pontokban megállapította, hogy a vitatott határozat kellően meg van indokolva ahhoz, hogy a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének, illetve 7. cikke (1) bekezdésének megsértése miatt egyszerre két külön, egyenként 62 250 000 euró összegű bírságot szabjon ki.
- 202 Jogilag téves és ellentmondásos egyrészt azt állítani, hogy a Bizottság két külön bírságot szabhat ki azzal az indokkal, hogy állítólag két elkülönülő jogsértésről van szó, másrészt elfogadni, hogy a Bizottság a két bírságot együttesen értékeli, mivel a szankcionált magatartás ugyanaz. Ebből következik, hogy a Bizottság az egyes kiszabott bírságok összegének meghatározása során megsértette az indokolási kötelezettséget, amit a Törvényszéknek meg kellett volna állapítania.
- 203 A megtámadott ítélet 317. és 324. pontja nem fejt ki, hogy az állítólag elkülönülő két jogsértés miatt két azonos bírság kiszabása miért arányos a 139/2004 rendelet 14. cikkének (3) bekezdésében foglalt kritériumok alkalmazása miatt.
- 204 A hatodik jogalap harmadik részében az Altice azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 320–324. pontjában úgy ítélte meg, hogy a 139/2004 rendelet 14. cikkének (3) bekezdése – két, eltérő jellegű, súlyú és időtartamú, állítólag önálló jogsértés miatt – két külön, azonos összegű bírság kiszabásához vezethet.

- 205 Még ha feltételezzük is – noha nem így van –, hogy a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése két külön kötelezettséget ír elő, meg kell állapítani, hogy az első rendelkezésbe ütköző jogsértés jellege és súlya kevésbé súlyos, mint a második rendelkezésbe ütköző jogsértésé. Az első rendelkezés ugyanis egyetlen eljárási kötelezettséget ír elő, amelynek megsértése egyetlen időpontban megvalósuló jogsértésnek minősül, míg a második rendelkezés tágabb, és két kötelezettséget tartalmaz, amelyek közül az egyik az anyagi jogi felfüggesztési kötelezettség, amelynek a megsértése folyamatos. E különbség a két jogsértésre alkalmazandó elévülési időkben is tükröződik.
- 206 Ami a jogsértések időtartamát illeti – egyetlen időpontban (egy nap) megvalósuló, illetve folyamatos (négy hónap és tizenegy nap, azaz 137 nap) –, a Törvényszék a megtámadott ítélet 324. és 343. pontjában megállapította, hogy ezen időtartamokat nem lehet összehasonlítani. E következtetés azonban nincs kellően megindokolva, és ezenkívül téves jogalkalmazáson alapul, mivel azt a 139/2004 rendelet egyetlen rendelkezése sem támasztja alá.
- 207 Az időtartambeli különbségre tekintettel az Altice úgy véli, hogy még ha feltételezzük is, hogy a 62 250 000 euró összegű bírság a 139/2004 rendelet 7. cikkének (1) bekezdésébe ütköző jogsértéssel arányos, amit az Altice vitat, az e rendelet 4. cikke (1) bekezdésébe ütköző, csak egy napig tartó jogsértéssel arányos bírság nem haladhatná meg a 450 000 eurót.
- 208 A Bizottság úgy véli, hogy a második rész elfogadhatatlan, mivel az Altice nem fejt ki az érvelését.
- 209 Mindenesetre e rész megalapozatlan is. Egyrészt a megtámadott ítélet 317. és 324. pontjában a Törvényszék világosan és egyértelműen kifejtette, hogy a Bizottság a 139/2004 rendelet 14. cikke (3) bekezdésének megfelelően hogyan vette figyelembe külön-külön a két jogsértés jellegét, súlyát és időtartamát. Másrészt a 2020. március 4-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet (C-10/18 P, EU:C:2020:149, 98–111. pont) alapjául szolgáló ügyben a Bizottság már kiszabott két külön bírságot az e rendelet 4. cikkének (1) bekezdésébe, illetve 7. cikkének (1) bekezdésébe ütköző jogsértések miatt, és a bírságokat együttesen értékelte. Márpedig sem a Törvényszék, sem a Bíróság nem kifogásolta a bírságok együttes értékelését. Mindenesetre a jelen ügyben, míg a vitatott határozat számos indoka megegyezik a két bírság tekintetében, más indokok különbséget tesznek a két bírság között.
- 210 Ami a harmadik részt illeti, a Bizottság úgy véli, hogy az nem megalapozott.
- 211 Először is, a Bíróság a 2020. március 4-i Marine Harvest kontra Bizottság ítéletben (C-10/18 P, EU:C:2020:149) már elismerte, hogy a 139/2004 rendelet önmagában nem akadályozza meg, hogy e rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 7. cikke (1) bekezdésének megsértése miatt azonos bírságokat szabjanak ki.
- 212 Másodszor, e rendelkezések az összefonódások előzetes ellenőrzésére szolgáló uniós rendszer ugyanolyan alapvető pilléreit képezik. Az említett rendelkezésekbe ütköző jogsértéseket jellegüknél fogva azonos súlyúaknak kell tekinteni, mivel a 139/2004 rendelet 14. cikke (2) bekezdése a) és b) pontjának megfelelően azonos felső határ alá eső bírságok kiszabásához vezethetnek, anélkül hogy a jogalkotó az egyiket a másikhoz képest súlyosabbnak minősítette volna.

- 213 Harmadszor a Bizottság úgy véli, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 322. és 324–343. pontjában a jogilag megkövetelt módon megindokolta azt a megállapítást, miszerint a két jogsértés időtartama – amelyek közül az egyiknek nincs időtartama, a másik pedig folyamatos – nem hasonlítható össze.
- 214 Negyedszer, a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének megsértése miatti 450 000 eurós bírság Altice általi kiszámítása azon a téves előfeltevésen alapul, miszerint e jogsértés időtartama egy nap. Mivel e jogsértésnek nincs időtartama, és jellegénél fogva olyan súlyos, mint az e rendelet 7. cikkének (1) bekezdésébe ütköző jogsértés, egy ilyen összegű bírság nem tükröznék kellőképpen a jogsértés jellegét és súlyát, és nem bírna kellő elrettentő hatással.

– *A Bíróság álláspontja*

- 215 A hatodik jogalap második részének elfogadhatóságát illetően meg kell állapítani, hogy noha az e rész alátámasztására felhozott érvelés tömör, az az Altice beadványaiból egyértelműen kitűnik, és nyilvánvalóan lehetővé tette a Bizottság számára, hogy érdemben válaszoljon rá. A Bizottság által felhozott elfogadhatatlansági kifogást tehát el kell utasítani.
- 216 Érdemben meg kell állapítani, hogy a hatodik jogalap második és harmadik részében az Altice lényegében a megtámadott ítélet 314–325. pontját vitatja. Érvei egyrészt a Törvényszéknek a Bizottságot abban az esetben terhelő indokolási kötelezettségre vonatkozó értékelésére vonatkoznak, amikor ugyanazon határozatban a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének, illetve 7. cikke (1) bekezdésének megsértése címén két bírságot szab ki, másrészt pedig a Bizottság azon lehetőségére vonatkoznak, hogy a két bírság mértékét azonos összegben állapítsa meg. Mivel e két kérdés elkülönül egymástól, azokat egymást követően kell megvizsgálni.
- 217 Először is a második és harmadik részben hivatkozott indokolási kötelezettséget illetően emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint az uniós intézmények jogi aktusainak az EUMSZ 296. cikkben megkövetelt indokolásának igazodnia kell a szóban forgó jogi aktus jellegéhez, továbbá abból világosan és egyértelműen ki kell tűnnie a jogi aktust kibocsátó intézmény érvelésének úgy, hogy az érdekelt megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, a hatáskörrel rendelkező bíróság pedig gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét. Az indokolási kötelezettséget az adott ügy összes körülménye alapján kell értékelni, többek között a jogi aktus tartalma, a felhozott indokok jellege, valamint a címzettek vagy egyéb, a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett személyek magyarázathoz jutás iránti érdeke alapján. Nem szükséges, hogy az indokolás valamennyi jelentőséggel bíró tény- és jogkérdésre külön kitérjen, mivel azt a kérdést, hogy valamely aktus indokolása megfelel-e az EUMSZ 296. cikk követelményeinek, nem pusztán a szövegére figyelemmel kell megítélni, hanem az összefüggéseire, valamint az érintett tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére való tekintettel is (1998. április 2-i Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ítélet, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 63. pont; 2016. március 10-i HeidelbergCement kontra Bizottság ítélet, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 16. pont).
- 218 Ami közelebről a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének vagy 7. cikke (1) bekezdésének megsértése miatt bírságot kiszabó határozat indokolását illeti, hangsúlyozni kell – amint arra a jelen ítélet 70. pontja már emlékeztetett –, hogy e rendelet 14. cikkének (3) bekezdése kimondja, hogy a bírság összegének megállapításakor a Bizottságnak figyelembe kell vennie a jogsértés jellegét, súlyát és időtartamát.

- 219 Ezenkívül a bírságoknak a 139/2004 rendelet 14. cikke szerinti megállapítására alkalmazandó számítási módszert meghatározó iránymutatás hiányában úgy kell tekinteni, hogy a Bizottság eleget tesz az indokolási kötelezettségének akkor, ha világosan és egyértelműen feltünteti a figyelembe vett tényezőket, anélkül azonban, hogy a bírság kiszámítására vonatkozó számszerű adatokat köteles lenne részletezni (lásd ebben az értelemben: 2015. október 22-i AC-Treuhand kontra Bizottság ítélet, C-194/14 P, EU:C:2015:717, 68. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 220 Mindezek felidézésére tekintettel megállapítható, hogy az Altice állításaival ellentétben főszabály szerint semmi nem zárja ki, hogy a Bizottság a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének, illetve 7. cikke (1) bekezdésének megsértése miatt általa kiszabandó bírságokat párhuzamosan értékelje abban az értelemben, hogy a két jogsértés jellegéről, súlyáról és időtartamáról egyidejűleg határoz. Ugyanakkor ezen intézménynek ennek keretében a megállapított jogsértések jellegére, súlyára és időtartamára tekintettel kellő egyértelműséggel kell kifejtenie az egyes rendelkezések megsértése címén megállapított bírságokat igazoló indokokat.
- 221 A jelen ügyben igaz, hogy – amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 319–323. pontjában rámutatott – a Bizottság a vitatott határozat (568)–(599) preambulumbekkezdésében részletesen kifejtette az Altice által elkövetett két jogsértés jellegére, súlyára és időtartamára vonatkozó értékelését, és így a bírságok összegének meghatározásakor figyelembe vett tényezőket. Az így felidézett körülmények összességére tekintettel, amint az e határozat (621) preambulumbekkezdéséből kitűnik, a Bizottság két, egyenként 62 250 000 euró összegű bírságot állapított meg.
- 222 Ugyanakkor a vitatott határozat indokolásából az is kitűnik, hogy bár a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a két jogsértés azonos jellegű és súlyú, arra is rámutatott, hogy az időtartamukat tekintve eltérőek, mivel az egyik egyetlen időpontban megvalósuló jogsértés, a másik pedig folyamatos jogsértés. Márpedig meg kell állapítani, hogy a Bizottság egyáltalán nem fejtette ki, hogy e különbség ellenére a két jogsértés miért von maga után azonos összegű bírságokat. Más szóval nem magyarázta meg, hogy az említett – jóllehet jelentős – különbség miért nem indokol a két bírság összege közötti különbségtételt.
- 223 E körülmények között a Törvényszék a megtámadott ítélet 324. pontjában nem szorítkozhatott volna az arra alapított érv elutasítására, hogy a vitatott határozat elégtelen indokolást tartalmaz azzal kapcsolatban, hogy a Bizottság a két érintett jogsértés eltérő időtartama ellenére miért szab ki azonos összegű bírságokat, pusztán azzal az indokkal, hogy „teljesen logikus, hogy a folyamatos és az egyetlen időpontban megvalósuló jogsértés időtartama nem hasonlítható össze, mivel ez utóbbi esetben időtartamról nem beszélhetünk”, mielőtt ezen ítélet 325. pontjában az indokolási kötelezettség megsértésére alapított érvelést elutasította.
- 224 A Törvényszék tehát tévesen alkalmazta a jogot, amikor az indokolási kötelezettség megsértésére alapított kifogást elutasította.
- 225 Ami a Bizottság által válaszként előadott, arra alapított érvet illeti, hogy a 2020. március 4-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet (C-10/18 P, EU:C:2020:149, 98–111. pont) alapjául szolgáló ügyben a Bíróság a vitatott határozat indokolásához hasonló indokolást hagyott jóvá, elegendő megjegyezni, hogy ebben az ügyben a fellebbező egyetlen olyan jogalapot sem hozott fel, amely a Törvényszék bírságok kiszámítására vonatkozó értékelésének vitatására irányult volna, így sem e

számítás, sem az azt igazoló indokok nem képezték a Bírósághoz benyújtott fellebbezés tárgyát. Közelebbről, amint az az említett ítélet 85. pontjából következik, a Bírósághoz nem fordultak érvényesen a bírságok arányosságára vonatkozó jogalappal.

- 226 Másodsor, ami magát a Bizottság azon lehetőségét vitató érveket illeti, hogy a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 7. cikke (1) bekezdésének megsértése miatt két azonos összegű bírságot szabjon ki, meg kell állapítani, hogy a megtámadott ítélet 320–324. pontjában a Törvényszék e kérdésben nem foglalt kifejezetten állást. Az említett kérdés ugyanis a vitatott határozat megalapozottságára vonatkozik, míg e 320–324. pont e határozat indokolására, különösen a kiszabott bírságok összege meghatározásának alapjául szolgáló indokokra vonatkozik.
- 227 Mindenesetre ezen érvelés megalapozatlan, mivel e bírságok összegének értékelése az egyes ügyek körülményeire tekintettel – a 139/2004 rendelet 14. cikkének (3) bekezdésében említett, a jogsértések súlyára, jellegére és időtartamára vonatkozó kritériumok figyelembevételével – elvégzendő értékelés körébe tartozik. Nem lehet tehát általánosságban arra hivatkozni, hogy az ugyanazon határozatban az e rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 7. cikke (1) bekezdésének egyidejű megsértése miatt kiszabott bírságok soha nem lehetnek azonos összegűek.
- 228 Az is szükséges azonban, hogy az adott ügy sajátos körülményei között az ilyen jogsértések miatt két azonos összegű bírság kiszabása a Bizottság által kifejtett indokokra tekintettel igazolható legyen.
- 229 Márpedig meg kell jegyezni, hogy a Törvényszék előtt az Altice kifejezetten arra hivatkozott, hogy a Bizottság nem szabhatott volna ki eltérő időtartamú jogsértések miatt azonos összegű bírságokat. E tekintetben önmagában az a körülmény – feltéve, hogy igaz –, hogy az egyetlen időpontban megvalósuló jogsértés és a folyamatos jogsértés az időtartamukat tekintve nem hasonlítható össze, nem alkalmas arra, hogy választ adjon erre az érvelésre. Az Altice érveire tekintettel a Törvényszéknek meg kellett volna vizsgálnia, hogy a bejelentési kötelezettség megsértésének egyetlen időpontban megvalósuló jogsértés jellegére figyelemmel a kiszabott bírság arányos volt-e. Márpedig a Törvényszék elmulasztotta elvégezni ezt az értékelést, és a megtámadott ítélet 343. pontjában a két jogsértés össze nem hasonlítható jellegére való utalásra szorítkozott.
- 230 A fenti megfontolásokra tekintettel a hatodik jogalap második és harmadik részének helyt kell adni.

A hatodik jogalap negyedik részéről

- 231 A hatodik jogalap negyedik részében az Altice azt rója fel a Törvényszéknek, hogy nem biztosította a vele szemben ugyanazon tényállás miatt egyetlen határozatban kiszabott két bírság arányosságát, megsértve ezzel a 2019. április 3-i Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie ítélet (C-617/17, EU:C:2019:283) 39. pontjából eredő ítélkezési gyakorlatot. Álláspontja szerint e két bírság, noha a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének megsértése alapján kiszabott bírságot a Törvényszék korlátlan felülvizsgálati jogkörében eljárva csökkentette, annyira túlzott mértékű, hogy már aránytalan.

- 232 E tekintetben, mivel a jelen ítélet 230. pontjában megállapításra került, hogy a Törvényszék a Bizottság által a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének megsértése címén kiszabott bírság felülvizsgálata során több tekintetben is tévesen alkalmazta a jogot, ami hatással lehetett a korlátlan felülvizsgálati jogkör e bíróság általi gyakorlására, a jelen részről már nem szükséges határozni.
- 233 A fenti megfontolások összességére tekintettel a hatodik jogalap második és harmadik részének helyt kell adni, e jogalapot pedig az ezt meghaladó részében el kell utasítani.
- 234 Következésképpen a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni annyiban, amennyiben az a rendelkező rész 2. pontjában a vitatott határozat 4. cikkének megsemmisítése iránti keresetet elutasította, és a rendelkező rész 1. pontjában az e rendelkezésben kiszabott bírságot új összegben állapította meg.

A Törvényszék előtti keresetről

- 235 Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikkének első bekezdése szerint a Bíróság a Törvényszék határozatának hatályon kívül helyezése esetén az ügyet érdemben maga is eldöntheti, amennyiben a per állása megengedi.
- 236 A jelen ügyben ez a helyzet áll fenn, mivel a keresetről való határozathozatalhoz szükséges minden információ a Bíróság rendelkezésére áll.
- 237 Elöljáróban, ami a Bíróság általi felülvizsgálat terjedelmét illeti, hangsúlyozni kell, hogy – amint az a jelen ítélet 234. pontjából kitűnik – a megtámadott ítéletet csak annyiban kell hatályon kívül helyezni, amennyiben az a rendelkező részének 2. pontjában elutasította a vitatott határozat 4. cikkének megsemmisítése iránti keresetet, és a rendelkező rész 1. pontjában az e rendelkezésben kiszabott bírságot új összegben állapította meg. Ennélfogva a Bíróságnak kizárólag annyiban kell megvizsgálnia a jogvitát, amennyiben az a vitatott határozat 4. cikkének megsemmisítése iránti kérelemre és a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének megsértése miatt kiszabott bírság összegének csökkentése iránti kérelemre vonatkozik (lásd analógia útján: 2021. március 18-i Pometon kontra Bizottság ítélet, C-440/19 P, EU:C:2021:214, 157. pont).
- 238 Ami először is a vitatott határozat 4. cikkének megsemmisítése iránti kérelmet illeti, a jelen ítélet 221. és 222. pontjában szereplő indokokból az következik, hogy e határozat indokolása a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése alapján kiszabott bírság összegét illetően elégtelen.
- 239 Ennélfogva a vitatott határozat 4. cikkének megsemmisítése iránti kérelemnek helyt kell adni.
- 240 E körülmények között, másodszor, az EUMSZ 261. cikkben és a 139/2004 rendelet 16. cikkében a Bíróság számára biztosított korlátlan felülvizsgálati jogkör értelmében határozni kell a vitatott határozat 2. cikkében megállapított jogsértés – vagyis a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének megsértése – miatt az Altice-szal szemben kiszabandó bírság összegéről (lásd analógia útján: 2014. november 12-i Guardian Industries és Guardian Europe kontra Bizottság ítélet, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, 73. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2016. január 21-i Galp Energía España és társai kontra Bizottság ítélet, C-603/13 P, EU:C:2016:38, 87. pont).

- 241 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy amikor a Bíróság az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikke első bekezdésének második mondata alapján maga dönti el érdemben az ügyet, a korlátlan felülvizsgálati jogköre gyakorlása keretében jogosult arra, hogy a Bizottság értékelését a sajátjával helyettesítse, következésképpen a kiszabott bírságot vagy kényszerítő bírságot törölje, csökkentse vagy növelje (2016. január 21-i Galp Energía España és társai kontra Bizottság ítélet, C-603/13 P, EU:C:2016:38, 88. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 242 Amint az a jelen ítélet 70. pontjából kitűnik, a 139/2004 rendelet 14. cikke (2) bekezdése a) pontjának és (3) bekezdésének megfelelően e rendelet 4. cikke (1) bekezdésének megsértése miatt bírságot lehet kiszabni, amelynek összegét a jogsértés jellegére, súlyára és időtartamára figyelemmel a vállalkozás teljes forgalma 10%-ának megfelelő felső határ keretein belül kell meghatározni.
- 243 A jelen ügyben először is a Bíróság egyetért a Bizottságnak a vitatott határozat (577) preambulumbekkezdésében szereplő azon értékelésével, miszerint a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének az Altice által elkövetett megsértése a jellegénél fogva súlyos.
- 244 Másodszor, ami e jogsértés súlyát illeti, a jelen ítélet 195–200. pontja fényében bizonyítást nyert, hogy az említett jogsértést legalábbis gondatlanságból követték el. Ezenkívül a vitatott határozat (587)–(593) preambulumbekkezdésében szereplő értékelésekre tekintettel – amelyekkel a Bíróság szintén egyetért – nem vitatott, hogy a szóban forgó ügylet belső piaccal való összeegyeztethetőségét illetően komoly kétségek merültek fel. Mindemellett figyelembe kell venni a Törvényszék által a megtámadott ítélet 364–367. pontjában hangsúlyozott azon tényt, hogy az Altice saját indíttatásból jóval az SPA aláírását megelőzően tájékoztatta a Bizottságot az összefonódásról, és három nappal ezen aláírást követően ezen intézményt arra kérte, hogy jelöljön ki az ügyével foglalkozó munkacsoportot.
- 245 Harmadszor, a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdésébe ütköző jogsértés időtartamát illetően emlékeztetni kell arra, hogy e jogsértés egyetlen időpontban megvalósuló jogsértésnek minősül (2020. március 4-i Marine Harvest kontra Bizottság ítélet, C-10/18 P, EU:C:2020:149, 115. pont), amit a jelen ügyben nem vitattak.
- 246 E körülmények között a jelen ügy összes körülményének helyes értékelése megköveteli, hogy a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdésébe ütköző, a vitatott határozat 2. cikkében megállapított jogsértés miatt az Altice-szal szemben kiszabott bírság összege 52 912 500 euróban kerüljön megállapításra. Ez az összeg a jogsértés jellegére, súlyára és időtartamára tekintettel arányos, ugyanakkor továbbra is kellő elrettentő hatással bír.
- 247 Az Altice által előadott érvekkel ellentétben egy ilyen összeg, még a 139/2004 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének megsértése miatt kiszabott bírsággal együtt véve is, arányos marad. Tekintettel ugyanis a Törvényszék által a megtámadott ítélet 340. pontjában tett megállapításokra, amelyeket a Bíróság előtt nem vitattak, és mivel az Altice egyáltalán nem hivatkozott naprakész adatokra, meg kell állapítani, hogy a két bírság együttesen az Altice 2017. évi forgalmának 0,5%-a alatt marad.
- 248 A fenti megfontolások összességére tekintettel a Bíróság az Altice-szal szemben a vitatott határozat 2. cikkében megállapított jogsértés miatt kiszabott bírság összegét 52 912 500 euróban állapítja meg.

A költségekről

- 249 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozott, és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, a Bíróság határoz a költségekről.
- 250 E szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése, amelyet ugyanezen szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, akként rendelkezik, hogy a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Az említett szabályzat 138. cikkének (3) bekezdése szerint, amely ugyanezen szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó, részleges pernyertesség esetén mindegyik fél maga viseli saját költségeit. Azonban, ha az ügy körülményei alapján indokoltnak látszik, a Bíróság határozhat úgy, hogy a fél saját költségein felül viseli a másik fél költségeinek egy részét is.
- 251 Mivel a jelen ügyben a fellebbezés hat jogalapja közül csak egynek és a megsemmisítés iránti kereset öt jogalapja közül csak egynek – és csak részben – lehet helyt adni, úgy kell határozni, hogy az Altice a saját költségein felül viseli a Bizottság részéről e két eljárás során felmerült költségek öthatodát is.
- 252 Ugyanezen szabályzat 184. cikkének (4) bekezdése értelmében, ha nem az elsőfokú eljárásban beavatkozó fél terjesztette elő a fellebbezést, az elsőfokú eljárásban beavatkozó felet csak akkor lehet a fellebbezési eljárás költségeinek viselésére kötelezni, ha részt vett a Bíróság előtti eljárás írásbeli vagy szóbeli szakaszában. Ha e fél részt vesz az eljárásban, a Bíróság dönthet úgy, hogy e fél maga viseli saját költségeit. Mivel az elsőfokú eljárásban beavatkozó félként részt vevő Tanács részt vett a Bíróság előtti eljárás írásbeli szakaszában, úgy kell határozni, hogy maga viseli mind a fellebbezési eljárással, mind pedig az elsőfokú eljárással összefüggésben felmerült saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A Bíróság az Európai Unió Törvényszéke 2021. szeptember 22-i Altice Europe kontra Bizottság ítélete (T-425/18, EU:T:2021:607) rendelkező részének 1. pontját hatályon kívül helyezi.
- 2) A Bíróság az Európai Unió Törvényszéke 2021. szeptember 22-i Altice Europe kontra Bizottság ítélete (T-425/18, EU:T:2021:607) rendelkező részének 2. pontját hatályon kívül helyezi annyiban, amennyiben az a 139/2004/EK rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 7. cikke (1) bekezdésének megsértésével megvalósított összefonódás miatt bírságokat kiszabó, 2018. április 24-i C(2018) 2418 final bizottsági határozat (M.7993 – Altice/PT Portugal ügy) 4. cikkének megsemmisítése iránti kérelmet elutasítja.
- 3) A Bíróság a fellebbezést az ezt meghaladó részében elutasítja.
- 4) A Bíróság a C(2018) 2418 final határozat 4. cikkét megsemmisíti.
- 5) A Bíróság az Altice Group Lux Sàrl-lel szemben a C(2018) 2418 final határozat 2. cikkében megállapított jogsértés miatt kiszabott bírság összegét 52 912 500 euróban állapítja meg.

- 6) A Bíróság az Altice Group Lux Sàrl-t kötelezi saját költségein felül az Európai Bizottság részéről mind az elsőfokú eljárásban, mind a fellebbezési eljárásban felmerült költségek öthatodának viselésére.**
- 7) A Bíróság az Európai Bizottságot kötelezi mind az elsőfokú eljárásban, mind a fellebbezési eljárásban felmerült saját költségei egyhatodának viselésére.**
- 8) Az Európai Unió Tanácsa maga viseli mind az elsőfokú eljárásban, mind a fellebbezési eljárásban felmerült saját költségeit.**

Aláírások